

Buiten Gewoon Bijzonder

100 jaar Camping Bakkum

1914 - 2014

Voorwoord

Camping Bakkum maakt al vele jaren deel uit van mijn leven. Geboren en getogen in Castricum, ging ik er als klein kind met mijn ouders heen. Niet om te kamperen, maar om te wandelen. En dan gingen we - voorzien van een zak pelpinda's - naar "het Eekhoortjesbos". Onze eigen benaming voor Camping Bakkum. Ik heb hele warme herinneringen aan de rode eekhoortjes en de koolmezen die, als je maar lang genoeg stil zat, de pinda's gewoon uit je handen kwamen eten. En passant gluurden mijn zusjes en ik dan heel nieuwsgierig naar al die energieke kampeerdere, met hun plat Amsterdamse tongval. Hier, zo dicht bij huis, hadden wij "klein Mokum".

Toen er een decennia later een vriendje kwam wiens roots in Amsterdam bleken te liggen, verstevigde dat de relatie met Camping Bakkum. Beide opa's en oma's van mijn geliefde stonden op kamp Bakkum, zelfs al voor de oorlog. Zijn ouders hebben elkaar op Bakkum ontmoet. Hij heeft dus menig vakantie in het tenthuisje van opa en oma doorgebracht en deelde zijn verhalen graag met mij, al lopend langs de plek waar het tenthuisje heeft gestaan.

En nu mag ik dagelijks over het terrein wandelen, ervaringen horen van bevrogen gasten en meedenken over heden en toekomst van deze historische camping. Die voor heel veel gasten in de afgelopen honderd jaar hun eigen achtertuin is geweest, of nog steeds is! Waar je in alle vrijheid kunt genieten van bossen, duinen en zee en waar je heerlijk kunt loskomen van alles wat iedere dag weer moet. Een energieboom. Iedere keer weer. Ik heb de leukste baan van Nederland.

Dit boek is een bladerboek. Met een stuk historie van Camping Bakkum, maar met vooral heel veel verhalen, beelden en gevoelens. Van heel veel gewone gasten en (voormalig) medewerkers van Camping Bakkum. Die allen Camping Bakkum in hun ziel verankerd hebben zitten. Een boek dat je regelmatig even open kunt slaan, om te genieten van weer een bijzonder verhaal over een bijzondere camping. Camping Bakkum!

Willemieke de Waal, algemeen directeur de Kennemer Duincampings

Inhoud

8 HISTORIE

18 ANDRÉ KORTBEEK

20 VERLIEFD IN EEN TENTHUISJE

22 BIJZONDERE BAKKUMMERS

36 KINDEREN VAN BAKKUM

72 BINNENKIJKEN BIJ...

76 FAMILIEVERHALEN

81 TOEN & NU

88 KUNST & KITSCH

5 VOORWOORD

8 HISTORIE

HET BEHEER

18 André Kortbeek 70 Peter Vos 94 Ton de Meijer

20 VERLIEFD IN EEN TENTHUISJE

BIJZONDERE BAKKUMMERS

22 Jan Dammen 59 Sophie Spigt 69 Nico Hafkamp

80 Riekje en Bertus Krijvenaar 93 Gerard Rutten

BAKKUM IN DE PERS

23, 47, 54, 60, 86, 98

WERKEN OP BAKKUM

24 Ruben Klerkx 42 Jan Nijman 62 Aart Leemhuis

84 Hans Kluff

BINNENKIJKEN BIJ...

26 Marc & Kim 56 Lien Vreede 72 Mirjam van der Rijst

FAMILIEVERHALEN

30 Jan & Lien de Bruin 66 Dana & Tamar Kloos

76 De Wimmen van Bakkum

32 FEEST!

TOEN & NU

35, 55, 61, 81, 87, 100

36 KINDEREN VAN BAKKUM

44 HEDEN & TOEKOMST

48 NIEUW OP BAKKUM

52 DE DIEREN VAN CAMPING BAKKUM

64 BAKKUM KLETSJES

78 DENKEND AAN BAKKUM

82 EEN MAGISCHE PLEK

88 KUNST & KITSCH

92 BAKKUMLIED UIT 1925

96 ANNIE WASSENAAR

99 INGEZONDEN BRIEF

Colofon

CONCEPT & TEKST: Hilde Duyx – Booksy
ONTWERP & VORMGEVING: Djûke Vaartjes – Studio Djûke
FOTOGRAFIE: Jurgen Huiskes
DRUKWERK: Indrukwerk, Ben Hagen. Huizen
MET DANK AAN: Ellen Brans, André Kortbeek, Marieke de Raat, Marjolein Schut, Hans Swinkels, Werkgroep Oud Castricum, Willemieke de Waal

Een wandeling door de tijd

Van 1914 tot nu

1920
Zeeweg

1931
Toiletgebouw

1928: nieuwe voorzieningen
In 1928 wordt het kampeerterrain opgeknapt: er komen drie toiletgebouwen, wasgelegenheden en een wachtershuisje. Ook wordt er een parkeerterrein aangelegd, waardoor de overlast van de op de wegen geparkeerde auto's afneemt.

Streng toezicht: geen zwempak!
In die vroege jaren gelden strenge regels op 'Kamp Bakkum'. Het kampeerreglement bestaat uit 15 geboden. Gebod 13 luidt: 'Het is verboden zich in zwempak of op andere wijze onvolledige gekleed op het Landgoed op te houden'.

1914 1916 1918 1920 1922 1924 1926 1928 1930 1932

Prinses Von Wied
Camping Bakkum ontstaat min of meer toevallig. In het begin van de twintigste eeuw behoort het terrein toe aan de Duitse prinses Von Wied. Zij geeft als natuurliefhebster toestemming aan een aantal mensen om hun tent op te slaan op het terrein. In 1920 staan er nog meer mensen op het terrein, zo blijkt uit het jaarverslag van de Provinciale Staten: 'Op 1 mei wordt een vergunning verleend aan elf dames en negen heren om enige tijd op het Landgoed te kamperen.'

1922
Kamp bij Bakkum

1924: kampeergeld
In 1924 is er al sprake van 517 kampeersders. In dat jaar wordt dan ook besloten om een tarief in te stellen en kampeergeld te heffen: 1 gulden per persoon voor 14 opeenvolgende dagen.

Badplaats van betekenis
De toeristen van Camping Bakkum, die vaak naar het strand van Castricum gaan, zorgen ervoor dat Castricum kan uitgroeien tot een badplaats van betekenis.

1922
Kamp bij Bakkum

Jaren dertig: PWN
Kamp Bakkum groeit. Er wordt weer flink getimmerd en verbouwd op het terrein. Zo komt er een nieuwe loods voor het opbergen van het gebruikte stro, riolering en een schaftlokaal en een warmwater-automaat. Ook wordt de camping aangesloten op het gemeentelijk elektriciteitsnet. In 1934 besluiten de Provinciale Staten van Noord-Holland het beheer van de Landgoederen en de camping onder te brengen bij het Provinciaal Waterleidingbedrijf PWN.

Vrouwelijk beheer
Mej. Brakenhof, onbezoldigd rijksveldwachster, surveilleert in 1934 op het kampeerterrein en op het strand.

Zomer 1937: post!
Postbode Arie van Wonderen deelt de berichten van het thuisfront uit.

1948-1949: rennen voor je plek!
In deze twee jaren organiseert de camping een dag waarop de kampeerders hun seizoensplek zelf mogen uitkiezen. Er hangt een touw bij de ingang en toezichthouders zien erop toe dat niemand over het hek kan klimmen. Als het moment daar is, rennen de kampeerders naar hun favoriete plek, waar ze iets van zichzelf moeten neerzetten – een paraplu bijvoorbeeld, of een schaalmodel van het huisje – om het stukje land te claimen. Ouderen en invaliden maken maar weinig kans. Sommige kampeerders huren zelfs hardlopers in om naar de gewenste plek te sprinten. Na 1949 gaat de camping over op een nieuw rouleersysteem, waarbij de kampeerders voor aanvang van het seizoen hun voorkeur kunnen aangeven en bejaarden en invaliden voorrang krijgen.

Tenthuisjes op Bakkum
1949 – Eén van de eerste tenthuisjes. Ze hebben houten zijwanden, zelfs met erkertjes, en een dak van zeildoek. Deze demontabele tenthuisjes worden bijzonder populair in de jaren vijftig en doen het goed als alternatief buitenhuisje.

1936

1938

1940

1942

1944

1946

1948

1950

1952

1954

1934
Afwasplaats

Tweede Wereldoorlog

Bakkum gaat in 1941 dicht en wordt in de daaropvolgende oorlogsjaren niet meer geopend. In 1942 vordert de Duitse Wehrmacht het terrein. De Duitsers gebruiken de schuren, waarin de spullen van kampeerders liggen opgeslagen, voor militaire opslag. In 1945 installeren ze daar zelfs nog een V1-lanceerinrichting, die gelukkig niet meer wordt ingezet. Een jaar na de beëindiging van de oorlog, als ook het gevaar voor mijnen is geweken, gaat de camping weer open. Omdat de Duitsers zo'n twintig bunkers op het terrein hebben gebouwd, kunnen de tenten niet overal meer worden neergezet. Inschikken is de boodschap. De bunkers worden nog een tijd gebruikt als winkelruimte, in 1973 worden ze uiteindelijk allemaal gesloopt.

Winkelplein in de jaren vijftig
1952 – Winkels rond het middenplein. De bloemenwinkel, de groente- en fruitzaak en de kruidenier.

1957
Parkeerterrein

Jaren vijftig en zestig:

de achtertuin van Amsterdam

De camping geniet in deze jaren een enorme populariteit. Het aantal kampeersites groeit: er staan nu 1500 tenthuisjes op het terrein en jaarlijks worden er 40.000 overnachtingen genoteerd. De kampeersites komen voor 80 tot 90 procent uit Amsterdam en de Zaanstreek en zijn voor het merendeel afkomstig uit de arbeidersklasse. Voor hen biedt Bakkum de achtertuin die ze thuis missen. De kampeertarieven worden mede door de Provinciale subsidies betaalbaar gehouden.

Anticonceptie

De komst van de anticonceptiepil in de jaren zestig heeft grote gevolgen. De leeftijd waarop vrouwen kinderen krijgen stijgt, en het gemiddelde aantal kinderen per stel daalt. Daarnaast besluiten steeds meer vrouwen om te gaan werken, voordat ze aan kinderen beginnen en blijven ze dat ook doen als ze eenmaal moeder zijn – vaak parttime. Dit zie je terug op Bakkum. Ineens zie je vaders alleen met hun kroost voor de caravan zitten, of opa's en oma's die de kleinkinderen op bezoek krijgen terwijl de ouders werken.

1965: brand op Bakkum

Op 10 augustus 1965 gaat er 's middags bij het vullen van de gasflessen in Loods 1 aan het winkelplein iets helemaal mis. Een explosie volgt en ontplofende flessen vliegen tot ver op het terrein. Het dak van de loods staat in lichterlaaie. Gelukkig kan de brandweer uit Castricum de brand snel blussen en doen er zich geen persoonlijke ongelukken voor.

1956

1958

1960

1962

1964

1966

1968

1970

1972

1974

1965
Uitzicht over de camping

1969
Er komen steeds meer auto's. Gezinnen trekken erop uit, om op Bakkum of aan het strand van Castricum te genieten van natuur en zee.

Prijsverhogingen
Prijsverhogingen worden op Bakkum nooit erg gewaardeerd door de kampeerder. Ook al niet in de jaren vijftig. In de pers verschijnen artikelen die stellen dat de arbeiders verdrongen worden en er steeds meer luxe wagens op het kampeerterrein verschijnen. Maar ondanks het feit dat de prijzen inderdaad geleidelijk omhoog gaan, blijft Bakkum zeer in trek.

1972
Wil je fit blijven? Bakkum heeft z'n eigen trimparcours dat om de camping heen loopt. Bijna drie kilometer lang, om naar hartenlust te rekken en strekken.

1972
Archief Elsevier

Historie

Naam: <i>Middel 01</i>	Wetvo. men: <i>12</i>	Aank. tal: <i>4,45</i>	Tarief: <i>8,90</i>	Dagdag per overnachting
Voornamen: <i>D</i>	In jaar en maas: <i>12</i>	Auto: <i>1</i>		
Adres en woonplaats: <i>Hogen Amstellaan 28 Oudehoop 1/4 Amstel</i>				
Maakt aanvraag of verblijfskaart: <i>1/7-85</i>	Totaal-bedrag per overnachting: <i>1,90</i>			
Datum intrek of verlening: <i>22-7-85</i>	Waar: <i>21</i>			
Waar het P.W.N. <i>Alborel</i>	ONTVANGEN: <i>186,90</i>			

betreft kampeerplaats nummer: *1648*
op kampeerterrein Bakkum

NOORDHOLLANDS DUINRESERVAAT
van Oudenbarnevoldweg 40
1901 KC Castricum
tel. (02518) 52243
postgiro 38519 **13384**

Je tenthuisje verhuren
Tot midden jaren tachtig is er op Bakkum een belangrijke regel: als je in bezit bent van een vaste plek, moet je je caravan of tenthuisje twee of vier weken beschikbaar stellen aan anderen. Met deze regeling wil de camping leegstand van huisjes voorkomen en ervoor zorgen dat meer mensen van Bakkum kunnen genieten.

Je eigen vaste plek
De camping heeft het roulersysteem inmiddels laten varen. Iedereen staat nu op z'n eigen vaste plekkie, ieder jaar opnieuw. De belangstelling voor zo'n vaste plek blijft enorm, wat tot een mentaliteitsverandering leidt bij de beheerder. Wordt een verblijf op Bakkum vroeger gezien als gunst, nu is de klant koning.

Toenemende welvaart
In de jaren tachtig en negentig neemt de welvaart toe. Mensen gaan ook naar het buitenland op vakantie: verre oorden lokken en zijn betaalbaar geworden. Daarnaast gaan steeds meer vrouwen werken. Al die veranderingen zijn ook te zien op Bakkum. Het is niet langer een vanzelfsprekendheid dat generatie op generatie het verblijf op de camping voortzet. Toch blijft de camping populair. De capaciteit is inmiddels voldoende ruim en iedereen slaagt erin steeds een plekje van zijn of haar gading te vinden. Met een gemiddelde bezettingsgraad van negentig procent kan de camping voortaan iedereen ontvangen

1976 | 1978 | 1980 | 1982 | 1984 | 1986 | 1988 | 1990 | 1992 | 1994

Hoogtijdagen voor de KVB
Voetbalwedstrijden, tafeltennistoernooitjes, jeugddagen. Als de Kampeervereniging Bakkum in deze jaren iets organiseert, weet je eigenlijk wel zeker dat de opkomst massaal is. Of het nu voor de Olympische Spelen is, of voor een optreden van André van Duin of Willeke Alberti in de Pan. De hele camping loopt ervoor uit.

1977 Jeugddag

1981 Clown in de Pan

1981 Schatgraven

1981 Sportdag

1983 Fietscross

1984 Jeugddag

André van Duin als Ome Joop, in de Pan

Iedere vier jaar een groot succes: de Olympische Spelen van Bakkum

Historie

Een nieuwe start

Camping Bakkum is eind jaren negentig toe aan vernieuwing. De faciliteiten voldoen niet meer. Niet iedereen is er even blij mee, maar PWN besluit om flink te investeren in de camping, waardoor de prijzen stijgen. Er komen nieuwe sanitairgebouwen, mét vloerverwarming, er komt een nieuw receptiegebouw, het speelveld wordt aangepakt en het parkeerterrein verhuist naar de overkant.

Bakkum Vertelt

Bakkum Vertelt is een verhalenfestival dat toegankelijk is voor zowel campinggasten als voor mensen van buiten. Kinderen, volwassenen, opa's, oma's, neven en nichten, vrienden en vriendinnen, iedereen is welkom. Vertellers uit alle windstreken nemen de toehoorder mee in korte verhalen. Sprookjes, de liefde, verleden, heden en toekomst, alles komt voorbij.

Eeki

Inmiddels beschikt Camping Bakkum over een eigen animatieteam, dat ieder jaar weer een vol programma voor jong en oud neerzet. In de Pan of in en rondom Loods 2. Eeki, de mascotte van de camping, is trouw aanwezig bij de vele activiteiten van het team. En Eeki heeft meer te vieren, want zijn soortgenoot is terug op Bakkum. Sinds 2011 zijn er weer eekhoortjes op de camping. In de jaren zestig roeide een virusziekte de pluimstaarten bijna uit, maar gelukkig is de rode eekhoorn weer helemaal terug.

1996

1998

2000

2002

2004

2006

2008

2010

2012

2014

Toeristische kampeers

In 2001 kamperen er ruim 6500 mensen op de 1700 plaatsen van wat inmiddels Kennemer Duincamping Bakkum heet. Daar zijn veel nieuwe gezichten bij. De camping is inmiddels ook populair onder toeristische kampeers, die van overal komen. Ze strijken neer in het bos om voor enkele dagen, weken of een hele zomer te genieten van de natuur.

2002
Voetbaltoernooi

Klaar voor de volgende 100 jaar

Op 1 april 2012 is Camping Bakkum een BV geworden – onderdeel van de Kennemer Duincampings. Een goed lopend bedrijf, dat klaar is voor de volgende 100 jaar

Vanaf 2006: logeren op Bakkum

In 2006 worden op het Commissarisveld, waar de bomen inmiddels zijn omgehakt, tent- en duinhuisjes neergezet als logiesaccomodatie. Later volgt een speciaal veldje met charmante oldtimercaravans en in 2010 opent Bakkum's Hoeve zijn deuren – waar ook grote groepen kunnen logeren – in de loods die eerder dienst deed als speelhuis.

André: 'Als je eenmaal gegrepen bent door het Bakkum-virus, kom je er nooit meer vanaf'

André Kortbeek

'De plek waar ik thuiskom'

Hij stond als kind al op Bakkum. Later werd hij seizoenplekhouder en niet lang daarna campingmanager. Bakkum zit in het hart van André Kortbeek, maar denk maar niet dat het een hobby is. Zakelijke belangen, normen en waarden en een 'recht door zee' beleid. Daar staat hij voor.

JEUGD OP BAKKUM

'Mijn ouders hadden een tenthuisje. We stonden hier de hele zomervakantie. Op vrijdagmiddag stond ik samen met mijn zus Astrid al te popelen om te gaan. Kwam mijn vader uit zijn werk, dwongen we hem om een broodje te eten in de auto in plaats van zijn avondeten. Zo graag wilden we naar Bakkum. Zodra we aankwamen, was ik weg. Naar m'n vriendjes. Voetballen, tafeltennissen en vliegeren op het vliegveld. Die vliegers maakten we zelf, soms met de hulp van ome Barend en ome Willem. Zij maakten hele goede vliegers, die heel ver konden vliegen. Destijds ging het verhaal dat ze op Schiphol hadden gevraagd of we konden stoppen met die vliegers, want het vliegverkeer had er last van. Haha!

Ik gun iedereen een jeugd op Bakkum. Het was mijn achtertuin, waar ik vrij was. In Amsterdam zat ik in 't gareel, daar was structuur en regelmaat. Hier niet. Ik kon de hele dag doen wat ik zelf

wilde, samen met mijn vrienden. En mijn ouders hadden rust. Die konden genieten, zonder steeds op ons te hoeven letten. Het was een mooie tijd.'

EEN VACATURE

'Jaren later, ik had inmiddels mijn eigen gezin, besloot ik om terug te gaan naar Bakkum. Net nadat we een plek hadden gekregen, zag ik op de site een vacature staan voor campingmanager. Ik las 'm voor aan mijn vrouw Jacqueline en mijn zoon Mitchell en in koor zeiden ze "doen!" Het was precies wat ik wilde. Altijd als ik ergens op een camping zat, dacht ik, dit kan beter, dat kan anders. Nu kan ik al die ideeën uitvoeren, en ook nog eens hier, op Bakkum. Want als je eenmaal gegrepen bent door dit virus, kom je er nooit meer vanaf.'

CAMPINGMANAGER

'Ik begon in april 2011 en vanaf dat moment ben ik, samen met mijn collega's, dingen gaan veranderen. Ik heb meer struc-

tuur aangebracht in het team en processen professioneler gemaakt. We zijn tenslotte een commercieel bedrijf, waar geld verdiend moet worden. Dat betekent dat we altijd moeten werken aan verbetering. Dus leggen we nu de nadruk op gastvriendelijkheid en op normen en waarden - zowel van het personeel als van onze gasten. Ik steek veel energie in evenementen zoals Bakkum Vertelt en in de bouw van de nieuwe Pan, die een dak, een binnenpodium en vijfhonderd zitplaatsen krijgt, zodat voorstellingen ook met regen door kunnen gaan. Alleen maar zaken om Bakkum klaar te maken voor de volgende honderd jaar. En natuurlijk zijn er mensen die liever niets zien veranderen. Dat begrijp ik. Maar wij willen onze gasten - en dat zijn steeds meer jonge gezinnen met kinderen - zoveel mogelijk diversiteit aanbieden, in de sfeer van Bakkum. En dat doe ik graag. Want Bakkum is en blijft voor mij de plek waar ik thuiskom.' X

Thea over Bakkum

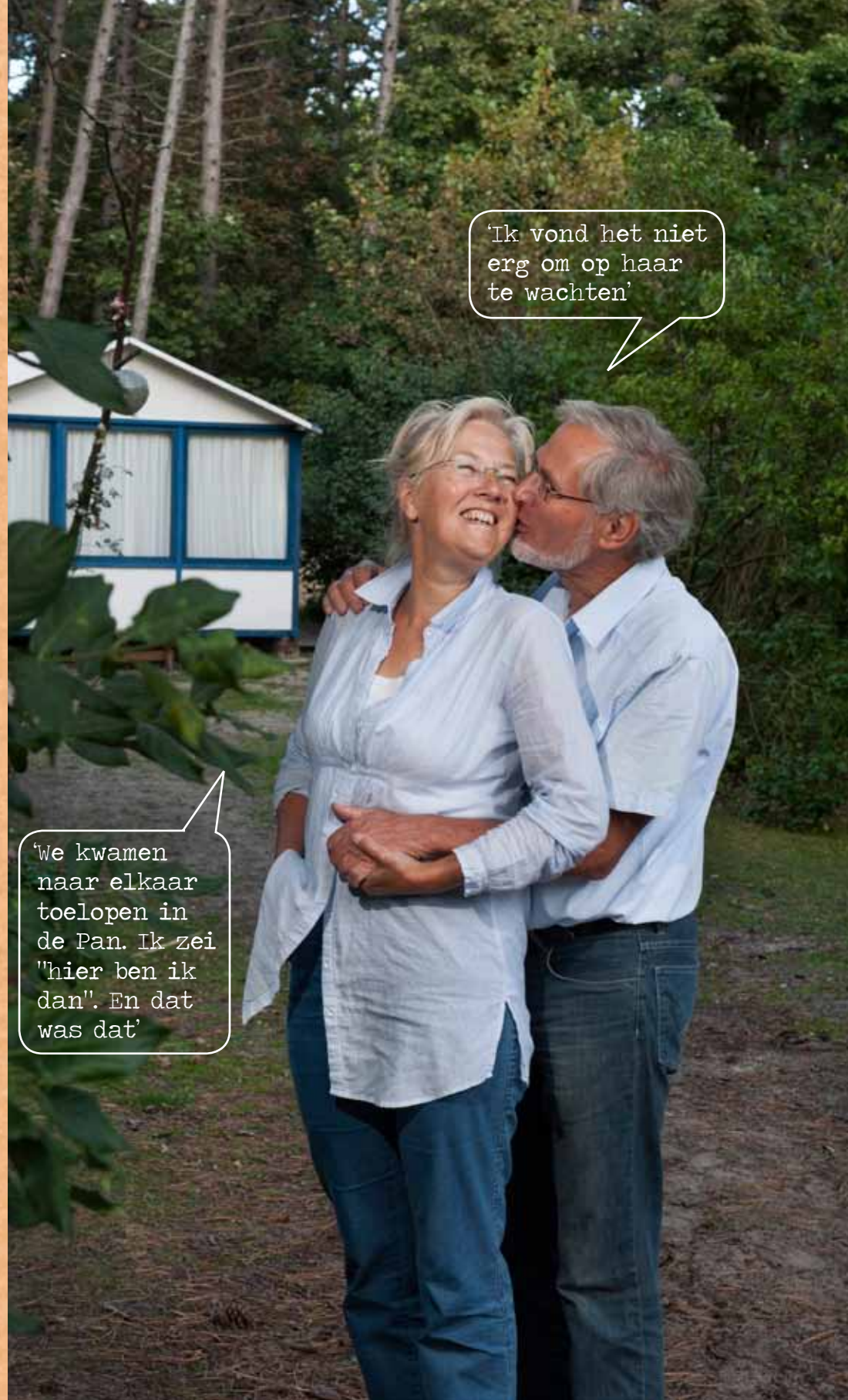
'We vermaakten ons met niks. Gingen we circusje spelen, hadden we aan een rol crêpepapier genoeg. We gebruikten onze fantasie. We hingen in de bomen op de Apenlaan en we klommen op het bordesje van Loods 4 om daar met elkaar te kletsen. En we gingen natuurlijk veel naar het strand. Ik weet nog wel dat ik het liefste in de zee zwom als het heel erg hard stormde. Dan voelde het water zo lekker warm. Aan de poort gebeurde het in die tijd allemaal. Dat was een soort hangplek, echt een sociaal gebeuren. Mijn vader reisde in de zomer iedere dag op en neer op zijn motor, van Amsterdam naar Bakkum en weer terug. Stonden we 's avonds bij de poort op hem te wachten en mocht ik en mijn nichtje een rondje bij hem achterop!'

Theo over Bakkum

'Ik weet nog dat mijn vader in onze oude tent een houten vloer had gemaakt en dat de voortent was dicht gemaakt met een houten voorkant. Verder hadden wij buiten een keukentje bestaande uit drie wandjes met een schuin dakje en een vloertje van één bij één meter. We sliepen op juten zakken gevuld met stro. In 1953 maakte mijn vader, die timmerman was, een nieuw tenthuisje. Maar dat oude keukentje buiten hebben wij nog jaren gebruikt! Ik was verreweg de jongste van ons gezin – een nakomertje – maar ik kon prima alleen spelen. Sprinkhanen vangen, in de bomen klimmen bij het veldje, ik deed het allemaal graag. Later ging ik vliegers maken en dan lekker vliegeren op het veldje dat grensde aan de Zeeweg. Daar kropen we ook door het hek als we naar het strand gingen. In de grote vakantie keken we wat rond bij de winkeltjes, haalden we water bij de kranen, de krant bij de postbunker, en speelden we potjes volleybal op het grote veld. Ik vermaakte me well!
Ik heb dan ook niets dan goede herinneringen aan Bakkum. Het was anders dan thuis. Het rook lekker en als ik in bed lag, genoot ik van het ruizen van de bomen. Dat had je niet in Amsterdam Noord! En ik hield enorm veel van de zee – en nog steeds. Een weekend op Bakkum voelde als een lange vakantie. De tijd stond er even stil.'

'We kwamen naar elkaar toelopen in de Pan. Ik zei "hier ben ik dan". En dat was dat'

'Ik vond het niet erg om op haar te wachten'

Verliefd in een tenthuisje

'Ik kon hem niet meer uit mijn hoofd zetten'

Als kinderen speelden ze op Bakkum, als tieners vonden ze elkaar. Theo en Thea de Waal werden verliefd tijdens een warme zomer op de camping. En nog steeds zijn ze erg gelukkig samen. 'We hebben het goed met elkaar.'

Ik merkte wel dat hij me leuk vond. Maar ik was 15 jaar oud en nog helemaal niet met jongens bezig. Ik moest er niets van hebben!' Thea de Waal zegt het met een glimlach. Ze zit samen met haar man Theo in hun zonnige tuin in Castricum, niet ver van de plek waar ze elkaar ooit ontmoetten. Thea's oma had al een tenthuisje op Bakkum en daarna kwam ze er ieder jaar met haar vader en moeder. Lekker spelen, vrienden maken en zonnen. En aan dat laatste deed Theo – ook al sinds zijn geboorte campinggast op Bakkum – maar al te graag mee. 'Dan kwam hij naast me zitten op het strand en hield hij zijn arm naast me. Even controleren wie er het bruinst was! En dat won hij altijd. Van verliefdheid op hem was toen nog geen sprake, hij met zijn malle velgekleurde strandkleding. Het had gewoon nog wat tijd nodig.'

Drie jaar later is het dan eindelijk zover. Tijdens een zonnige zomer op Bakkum verzwikt Thea haar enkel. 'Ik kon daarvoor niet meer zo goed lopen. En Theo

had net een nieuwe auto, een rood Fiatje 600. Nou, dat was me toch wat. Hij reed me overal mee naartoe. Geweldig vond ik dat. Na de vakantie kon ik hem niet meer uit mijn hoofd zetten en ben ik een weekend teruggegaan naar Bakkum. Alleen, speciaal voor hem. Ik zie het nog zó voor me. We kwamen naar elkaar toelopen, in de Pan. Hij van de ene kant, ik van de andere. Ik zei "hier ben ik dan". En dat was het. Sindsdien zijn we altijd bij elkaar gebleven.'

MOOIE OGEN

Ook Theo kan zich die tijd nog goed herinneren. Thea maakte veel indruk op hem. 'Als ik haar zag, gaf me dat een apart gevoel, vanaf het begin. Ze was prachtig om te zien met haar mooie grote ogen. Maar ze was ook nog jong. Ik vond het niet erg om te wachten – ik was zelf ook nog een tiener en volgens mij ben ik in de tussentijd nog vaak genoeg verliefd geworden op andere meisjes. Ik ben eigenlijk niet echt een gezelschapsmens, red het ook prima in m'n eentje. Maar met meisjes vond ik

het altijd leuk en gezellig. En vooral met Thea. We hadden – en hebben – het goed met elkaar.'

Nadat ze elkaar de liefde verklaren in de Pan, gaat het snel. Ze trouwen en vinden eerst in Zaandam een flat, waar ze twee zoons krijgen. Daarna kopen ze een woning in Castricum. Hoewel ze geen vaste plek meer hebben op Bakkum, verdwijnt de camping nooit naar de achtergrond. 'We gingen er nog regelmatig naartoe', vertelt Thea. 'Om koffie te drinken bij mijn ouders of om te spelen met onze kinderen en later met de kleinkinderen. Het jaarlijkse opbouwen en afbreken van het tenthuisje was altijd speciaal. Het uit de loods halen bij de boer, het laden op de kar voor het transport en het opbouwen met de familie. En inmiddels hebben we nog een reden om Bakkum niet te vergeten, want onze schoondochter Willemieke is algemeen directeur van de Kennemer Duincampings. We houden Bakkum dus gewoon in de familie!' ✕

Jan Dammen: 'soms mis ik de gezelligheid van vroeger van vroeger. Dat Greet een grote pan soep klaarmaakte, en iedereen aanschouf'

De kleinzoon van sterke Nelis

Ik sta hier vanaf mijn zesde. Da's dus al best een lange tijd. Mijn opa en opoe stonden ook al op Bakkum; ik ging in het begin altijd met opa mee. Hij stond dan klaar voor mijn school in de Jordaan in Amsterdam om samen met mij naar Bakkum te fietsen. Met in mijn tassie niets meer dan een schone onderbroek. Veel spullen had ik niet nodig. Opoe – haar bijnaam was sterke Nelis – ging altijd met de trein. Als wij aankwamen, was zij er al. Ik kreeg dan de opdracht om stro uit de strokuil te halen voor de bedden. Dat lag best lekker hoor. Je moest gewoon even wat woelen om het stro goed te verdelen en daarna kon je

slapen als een roos. Vooral als je eerst nog even gewassen was met ijskoud water.

Als kind was alles leuk op Bakkum. Ik was natuurlijk de stad gewend, ik woonde midden in de Jordaan. Hier kon ik lekker buiten spelen, in de frisse lucht. Van een bak met water en een schep werd ik al gelukkig, of van pinda's doppen met een glaasje ranja erbij. Samen met andere kinderen klom ik in de bomen op de Apenlaan en we maakten zelf vliegertjes op het vliegveld. Ook herinner ik me de karpers in de karpervijver. Daar gooiden we oud brood in en dan zag je die grote vissenkoppen verschijnen om

het op te eten. Geweldig vond ik dat.

In 1966 trouwde ik met mijn grote liefde Greet. Samen met haar heb ik twee dochters gekregen – Danielle en Marjan – die het ook leuk hebben gehad op Bakkum. We kwamen hier iedere vakantie, tot we een keer een reisje kregen aangeboden naar Praag. Sinds die reis gaan we ook wel eens naar Berlijn of andere plekken in Europa. Maar het zomerseizoen staan we hier. Ik ben met Bakkum verweven, het is mijn thuis. Ik werk ook als vrijwilliger, doe klusjes, ben het liefst altijd bezig. Samen met wat andere oude knarren,

haha. We hebben het goed naar ons zin, zetten ons met liefde in voor de camping. Ik ken bijna iedere gast van gezicht.

Natuurlijk is het niet meer hetzelfde als vroeger. Tijden veranderen. Soms mis ik de gezelligheid van vroeger. Dat Greet een grote pan soep klaarmaakte en iedereen aanschouf. Maar ja, ook in de Jordaan is het nu anders. Vroeger zaten we met z'n allen buiten, dat gebeurt nu ook niet meer. Toch vind ik de rust ook fijn. Op Bakkum heb ik tijd voor mezelf, tijd voor Greet. Mijn liefde voor Bakkum blijft altijd bestaan, die is onverwoestbaar.' X

Landschapsarchitecten geven visie op de toekomst PWN wil Camping Bakkum eigentijds aanzien geven

CASTRICUM/BAKKUM – Het heeft heel lang geduurd maar nu is het zover dat het PWN serieuze plannen heeft om de campings in het Noord-Hollands Duinreservaat in de 21ste eeuw een meer eigentijds aanzien te geven. Camping Bakkum aan de Zeeweg is als eerste aan de beurt en zal in fases aangepast worden aan de eisen van deze tijd. De opknopbeurt vergt een investering van tientallen miljoenen gulden, die het PWN uit eigen middelen zal betalen. De campings zijn zelfsupporting en hebben een gezonde bedrijfsvoering. Bijna een eeuw lang vervult het Bakkumse kampeerterrein een belangrijke recreatieve functie. De tijd dat 'kamp Bakkum' propvol zat is echter voorbij. Vooral de laatste jaren vindt een kentering plaats en is zelfs sprake van een behoorlijke terugloop in het aantal vaste seizoenkampeers. Ook het kampeergedrag is aan veranderingen onderhevig. Tijd dus voor bezinning op de toekomst.

Het PWN heeft daarom drie landschapsarchitecten opdracht gegeven camping Bakkum een nieuw en aantrekkelijk gezicht te geven. Voor alle duidelijkheid: wel een modern sausje, maar toeters en bellen worden zoveel mogelijk vermeden. Nauwgericht kamperen staat voorop waarbij het aantrekkelijke duinlandschap als inspiratiebron gehandhaafd blijft.

Camping Bakkum kenmerkt zich door zijn ongecompliceerde karakter. De overvloed aan bomen, de schijnbare wilkeleur van de standplaatsen en de onverharde paden maken de camping tot een vrijplaats. "Niets moet en alles mag". De vaste kampeers vinden 'Bakkum' nog steeds gezellig en ontspannend. De gezelligheid wordt echter voornamelijk door de kampeers zelf gecreëerd. De voorzieningen zijn niet voldoende en volgens landschapsarchitecten ontbreken bijvoorbeeld een gezellig centrumplein, een goed terras in de zon, een activiteiten/feestzaal, een natuurlijk zwembad en een hangplaats voor de jeugd.

De hoeveelheid bomen op de camping is overweldigend maar betaantalopen ruimten is gering. Er is meer licht en lucht nodig. Er zijn nu slechts drie

noemenswaardige open plekken te ontdekken: sport- en speelveld, amfiteatertje De Pan en winkelplein. De kampeerplekken bevinden zich nu in de schaduw en zonlicht kan niet of nauwelijks doordringen.

De drie herinrichtingsvoorstellen hebben onder meer voor de kampeers van camping Bakkum ter inzage gelegen in een speciaal daarvoor neergelatte portocabine op het prachtig gelegen terrein. Rond de jaarwisseling hoopt het PWN met een definitief plan te komen. Er wordt een keuze gemaakt uit een van de drie plannen of delen van verschillende plannen samengevoegd.

Caravans

Op camping Bakkum is in de loop der jaren reeds veel veranderd. De bekende houten huisjes, die jaarlijks opgebouwd en weer afgebroken worden, zijn er nog wel maar worden steeds meer verruild voor minder bewerkelijke en makkelijker verrijdbare caravans.

Beheerder Peter Vos, die al vijftienvintig jaar verbonden is met het kampeerterrein, signaleert dat de kampeers van nu mobieler zijn. "Op enkele uitzonderingen na wonen 'onze' kampeers niet meer driehoog achter in Amsterdam en ontdekken ze dat er méér is

Een grote opknopbeurt

In 1998 verschijnt er een groot artikel in het Nieuwsblad voor Castricum over serieuze plannen van PWN om Camping Bakkum een grote opknopbeurt te geven. In het artikel vertelt beheerder Peter Vos over de plannen om de camping opnieuw in te delen. Hij stelt de vaste kampeers vooral gerust. 'De ouwe getrouwen krijgen sowieso een nieuwe plek toegewezen

en hebben in de overgangsfase zelfs voorkeursrecht', zegt hij. Ook benadrukt hij dat natuurgericht kamperen voorop blijft staan, met het aantrekkelijke duinlandschap als inspiratiebron. Maar dat er iets moet gebeuren, is volgens Vos wel duidelijk. 'Wij ontkomen er niet aan om met de tijd mee te gaan, anders prijzen we ons op termijn uit de markt.' X

Ruben Klerkx

‘Je moet sterk in je schoenen staan’

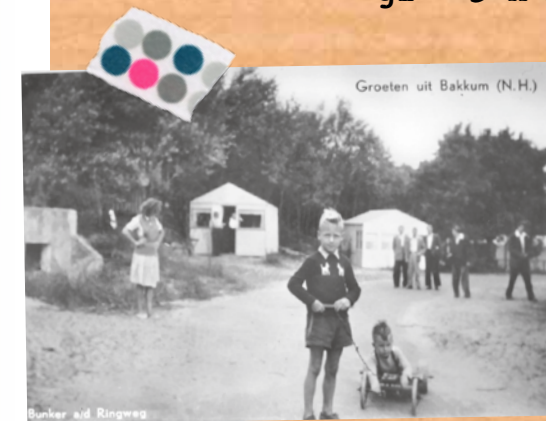
Als klein jongetje kwam hij al met zijn vader naar Bakkum. Inmiddels is Ruben Klerkx (28) geen gast meer, maar Animatie & Recreatie Coördinator op de Kennemer Duincampings. Hij prijst zichzelf gelukkig. ‘Ik houd ervan om mensen écht blij te maken.’

Er was altijd wel iets te doen. Spelen, fietsen, vriendjes maken. Toen ik als kind op Bakkum kwam, verveelde ik me nooit. Ik kan me nog zo goed herinneren dat ik samen met mijn ouders naar de camping ging. Als het regende zat ik lekker op de bakfiets onder een zeiltje naar buiten te turen, terwijl mijn vader aan het afzien was. Ik heb hier zelfs mijn verjaardagsfeestje gevierd toen ik tien werd. Ik zat op school in Amsterdam West met allemaal jongetjes uit verschillende landen. Die kwamen hier voor het eerst en keken hun ogen uit. Die belandden ineens in een tentje! Geweldig was dat.

Hoe mooi is het dus dat ik hier nu aan het werk ben. En nog niet eens zo lang, ik ben begin 2012 begonnen. Ik wilde mijn hele leven al iets met recreatie en sport doen. Deed een opleiding tot gymleraar, werkte tien jaar bij een vakantieboerderij in Balkbrug en was supervisor bij de musical Soldaat van Oranje. Maar toen ik de vacature van Animatie & Recreatie Coördinator op de Kennemer Duincampings onder

ogen kreeg, wist ik het meteen. Dát was het helemaal. Ik wil mensen blij maken, ervoor zorgen dat kinderen zich vermaken. Zelf mijn tijd indelen, lekker buiten zijn. Het kan hier allemaal.

Op Bakkum werk ik dagelijks samen met een team van stagiaires, de recreatieleider en een assistent. Om hier te werken, moet je sterk in je schoenen staan. Er staat op Bakkum een grote groep Amsterdammers die echt niet bang is om je de waarheid te zeggen. Daar moet je mee om kunnen gaan en eerlijk gezegd werkt het juist prettig als mensen hun mening geven. Ik weet dat ik het niet iedereen naar de zin kan maken, maar doe daar wél mijn best voor. Een knettergoed programma, dat hoop ik ieder jaar weer neer te zetten. Met veel muziek, theater, sport en vermaak. Ik wil de Pan weer vol krijgen, net zoals vroeger. Dat was de kracht van de oude activiteiten: iedereen deed mee. Hoe kan ik dat nu weer voor elkaar krijgen? Ik hoop dat mensen nog meer met ons mee willen denken. Ik sta altijd open voor ideeën. Kom maar op!’

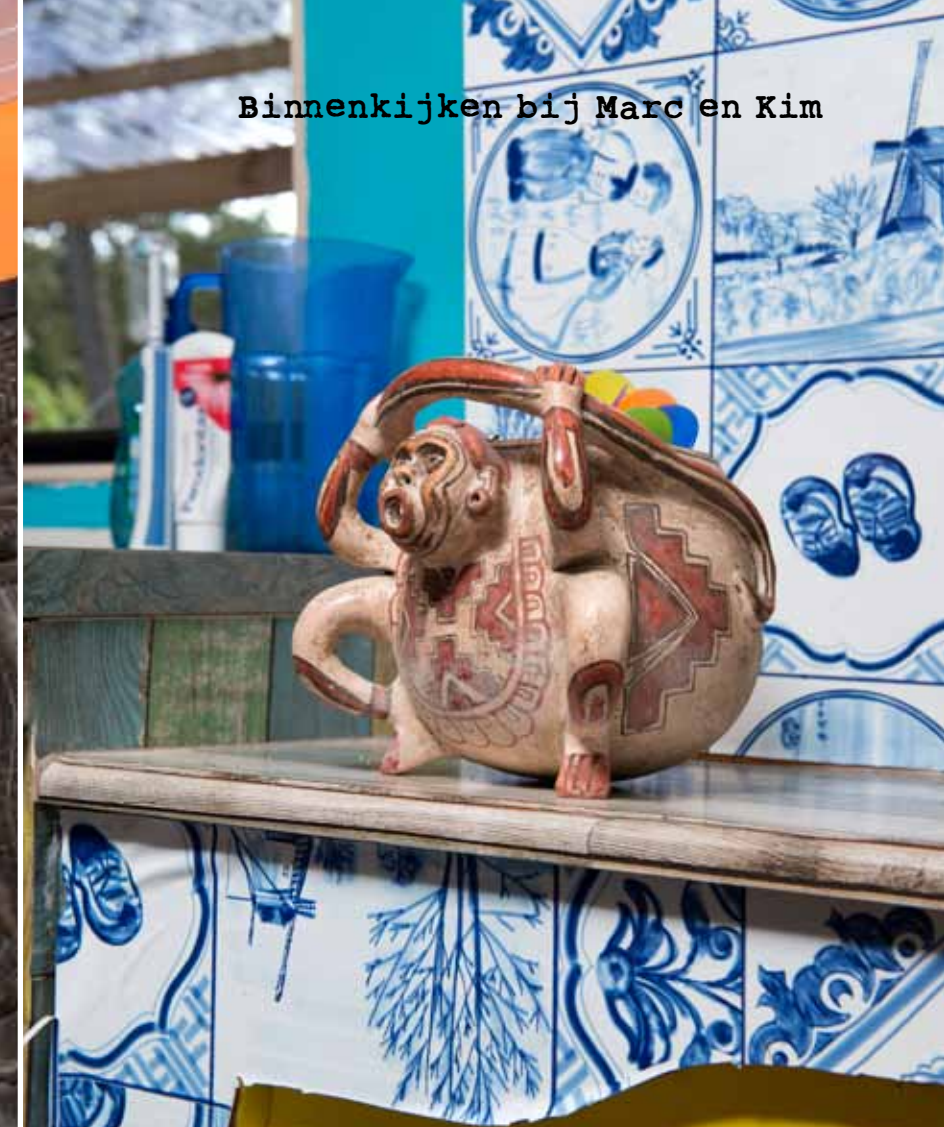

De hele wereld in een caravan

De caravan van Marc Godefroy en Kim Verkuil en hun drie kinderen staat op één van de mooiste plekken op Bakkum: aan het meertje naast de weg naar het strand. Ook het interieur van de caravan is het bekijken meer dan waard.

Binnenkijken bij Marc en Kim

Kim wilde eigenlijk een oldtimer, zo'n ding met een trendy jaren zeventig feel. Maar Marc zag dat niet zitten. Hij zei, laten we een moderne caravan kopen en die pimpen. En zo geschiedde. Alles werd behangen met plakfolie van nep steigerhout of van Delfts blauwe tegeltjes en de muren werden geverfd in verschillende kleuren. Daarnaast kreeg iedere hoek in de caravan een eigen thema, geïnspireerd op de vele reizen die Marc en Kim maakten. Zo is de zithoek Afrikaans, met souvenirs uit Senegal en Mali. De deurgrepen komen uit India, de lampen zijn Marokkaans. Kim woonde een tijd in Mexico, dus staat er een Mexicaans mannetje in de keuken, en je vindt zelfs een Peruaanse totempaal in de caravan. De eethoek heeft dan weer de sfeer van een bruin café, met een wand volbehangen met posters. Ons caféhoekje, zo noemen Marc en Kim het. Marc en Kim hebben geen elektriciteit, maar dat heeft Marc opgelost met zonnepanelen op het dak, waar de koelkast continu op draait. Op het dak staat ook een blauwe watertank voor stromend drinkwater. De veranda heeft hij zelf bedacht. Je kunt 'm met vier schroeven in elkaar zetten, wel zo handig. Sinds ze die veranda hebben, zit het gezin altijd buiten. Of het nu regent of niet. Heerlijk.

'Altijd een vissie voor de burenen'

Jan en Lien de Bruin staan sinds 1974 op Bakkum. Hun kinderen zijn al lang uitgevlogen, maar sinds de komst van hun kleinkinderen is het weer een drukte van belang in en rond de caravan. 'Onze deur staat altijd voor hen open.'

Lien: 'Een vriendin had hier in de jaren 70 een caravan en wij kwamen weleens bij haar op bezoek. Ik vond het zelf maar niks, alles was zo vies. Maar onze kinderen Tom en Jerry – ja zo heten ze echt – vonden het geweldig. Dus toen er een huisje te koop stond, hebben we het toch maar gedaan. Voor de kinderen.'

Jan: 'Ik voelde me hier meteen op m'n gemak. Er heerste een dorpsgevoel. Al gauw kenden we heel veel mensen. Iedereen stond voor je klaar als je hulp nodig had. Je kon alles met elkaar delen: een lach en een traan. Het was heel intiem.'

Lien: 'Onze kinderen hadden veel vrienden. Die liepen hier in grote ploegen rond. Ze mochten altijd bij ons langskomen, en dat is nooit veranderd. Iedereen is welkom.'

Jan: 'Ik was destijds ook heel actief als vrijwilliger. Ik organiseerde de tafeltennistoernooien, waar heel veel kinderen aan meededen. En ik organiseerde

het vissen bij Dikke Piet. Dat heb ik 25 jaar gedaan. We gingen met een grote groep mannen naar Aker-sloot om te vissen, naast de kroeg van Dikke Piet. Natuurlijk ging er dan wel eens een drankje in. Als we niet meer terug konden rijden, bracht Piet ons in zijn Amerikaan terug naar Bakkum.'

Lien: 'En dan moesten ze de volgende dag allemaal weer terug om de auto's op te halen...'

KNAKWORSTJES

Lien: 'Veel mensen van toen staan hier niet meer. Het is nu anders voor ons, maar ik geniet nog steeds ontzettend van Bakkum.'

In de winter verheug ik me iedere dag op het nieuwe seizoen.'

Jan: 'Het ligt aan je eigen instelling hoe leuk je het hier hebt. Er staan heel veel nieuwe mensen, allemaal even aardig. Als ik aan het koken ben, heb ik altijd wel een vissie over voor de burenen. Dat is leuk. Je moet er gewoon iets van maken met z'n allen.'

Lien: 'Onze kleinkinderen komen heel vaak langs. We hebben er vier: twee jongens en twee meisjes. En die nemen dan ook weer vriendjes en vriendinnetjes mee. Ze gaan de hele dag de hof op, naar het speelveld of naar de animatie. Ze kunnen doen wat ze willen, er is vrijheid. En als het regent mogen ze bij ons binnen spelletjes doen. Maak ik knakworstjes voor ze. Dan zie je ze allemaal om die tafel zitten, met die blije koppies. Dat is toch rijkdom.'

Jan: 'Het is wel een slachveld hier als ze zijn geweest, maar dat hebben we er graag voor over.'

TWEE HOOG

Lien: 'En als de kinderen weer weg zijn, dan genieten we van de rust. We gaan lekker naar het strand, of we lezen een goed boek bij de caravan. We wonen in Amsterdam twee hoog, dus we genieten van de natuur en van het buiten zijn. Bakkum is voor ons ontspannen leven.'

Jan en Lien de Bruin: 'In de winter verheugen we ons iedere dag op het nieuwe seizoen'

Feest!

Hij had nog niet eens haren op zijn bol toen hij op Bakkum kwam, maar inmiddels is hij al jaren voorzitter van de kampeervereniging (KVB). Mark Klokkemeijer over de mooie momenten van de KVB, de vergaderingen, de evenementen en de toekomst.

DE VRIJWILLIGERS: EEN FIJNE CLUB

'Natuurlijk is de groep vrijwilligers kleiner geworden. Dat zie je in heel Nederland, dat is nu eenmaal zo. Maar de mensen die in de KVB zitten, doen het werk met ziel en zaligheid. Bertus en Riekie, Janny en Rénée. Johan de Vries natuurlijk, die je altijd om hulp kunt vragen, en ga zo maar door. Ze hebben allemaal hun eigen familie-verhalen en historie. Het is een fijn clubje mensen. Ik geniet dan ook het meest van onze vergaderingen. Die gaan niet zoals in het bedrijfsleven. Ze duren lang en iedereen wil zijn of haar zegje doen. Ik laat dat zo. Iedereen heeft het recht om te praten. Ik houd graag met iedereen rekening en ga altijd als laatste weg.'

DE PARADISE: SPIJKERBROEKENTIJD

'Ik zat als puber in de Paradise commissie. Flesjes ophalen voor een kwartje. Volgens mij deed ik dat al toen ik pas tien jaar oud was. Zo begon het. Paradise was in die tijd een begrip. We gingen er wel drie keer in de week naartoe, om te kletsen, meisjes te zien en om te dansen. Jeugd onder elkaar. Het was de tijd van de spijkerbroeken en draaitafels. Nu zijn er ook weer dansavonden, in Loods 5, en die worden goed bezocht. We mogen nu tot middernacht doorgaan. Dat was vroeger echt niet zo. Toen moesten we om half 11 al stoppen.'

DE JEUGDDAGEN: LEGENDARISCH

'Als we iets organiseerden voor de jeugd, wisten we al dat het succesvol zou worden. Er kwamen altijd zoveel kinderen op af. Of het nu een sportevenement was, of een voorstelling, of het Rad van Avontuur in de Pan. Magda Steenis zette zich altijd goed in voor de kinderen. Tegenwoordig organiseren we nog het schatgraven. Ook dat is een ware happening, waar wel driehonderd kinderen op af komen. Ze moeten dan een route lopen om uiteindelijk de schat te vinden. Het wordt ieder jaar groter.'

KLAVERJASSEN, BINGO, JOKEREN: NIET ALLEEN VOOR DE OUDJES

'Zelf kwam ik vroeger niet zo vaak in Loods 5 en ik hield ook niet van kaarten. Maar vooral de klaverjasavonden waren altijd heel populair op Bakkum. Er hing een gezellige en intieme sfeer. Mensen denken nog wel eens dat de KVB alleen voor de oude klik is. Dat is niet zo. We zien op de bingo bijvoorbeeld steeds vaker ouders met jonge kinderen. We proberen iedereen blij te maken, met een gevarieerd aanbod.'

KVB VIERT 65-JARIG BESTAAN IN 2013: KNALFEEST

'Ons jubileumfeest was geweldig. Een knalfeest. Ik ben dan ook echt trots op ons team en op onze relatie met beheerder André Kortbeek en het animatieteam. We hebben veel overleg met elkaar en houden ons aan de afspraken. Het is belangrijk dat er vertrouwen is. Wij staan altijd voor elkaar klaar als dat nodig is. Soms hoor je mensen mopperen dat er zo weinig mag op Bakkum, maar dat is echt niet zo. Zo lang je maar goede afspraken maakt met elkaar.'

DE TOEKOMST: EEN GEMËLEERD PUBLIEK

'Zelf weet ik niet hoe lang ik voorzitter blijf van de KVB. Ik vind het nog leuk. Ik sta al een paar jaar niet meer op Bakkum, maar kom heel graag langs voor de evenementen en vergaderingen. Als we iets leuks neerzetten, dan haal ik daar ontzettend veel voldoening uit. En ik ben altijd trots als we een goede opkomst hebben. Ik zie de laatste tijd steeds meer een gemêleerd publiek verschijnen: een mix van jong en oud. Precies wat we willen, ook de komende jaren. Ik zou het dan ook erg leuk vinden als zich nieuwe mensen aanmelden bij de KVB. We zijn niet een gesloten groep mensen, maar staan open voor nieuwe inbreng.'

Slenteren door de Apenlaan

Vrij & Blij

Mats, Boet, Borre en Sam
genieten van de grote schommel
op het speelveld van Bakkum.

Kindervermaak

Voor kinderen is er altijd wel iets te doen op Camping Bakkum. Dat was zo honderd jaar geleden en dat is nog steeds zo. Ravotten in de natuur, spelen op het speelveld of één van de vele evenementen en festivals bezoeken die de camping organiseert. Het kan allemaal. Zo kwam Circus Sijm in 2013 naar de camping. Kinderen mochten zelf ook meedoen. Tijdens Bakkum Vertelt laten de Schuurtjesmannen en Mr Anansi iedereen lachen.

Kinderen van Bakkum

Altijd plezier

Of het nu regent of niet, kinderen vermaken zich wel op Bakkum. In de caravan, zoals Ilja (midden op de linkerfoto) met z'n vriendjes of buiten onder een paraplu, zoals Mats en Boet. Vies worden hoort er een beetje bij. En als de regen echt te erg wordt, dan kunnen kinderen in de vakanties altijd kijken wat er in Loods 2 te doen is. Wie weet heeft het animatieteam daar net een leuke knutselmiddag georganiseerd.

Jan Nijman

'Ik ga door tot het niet meer gaat'

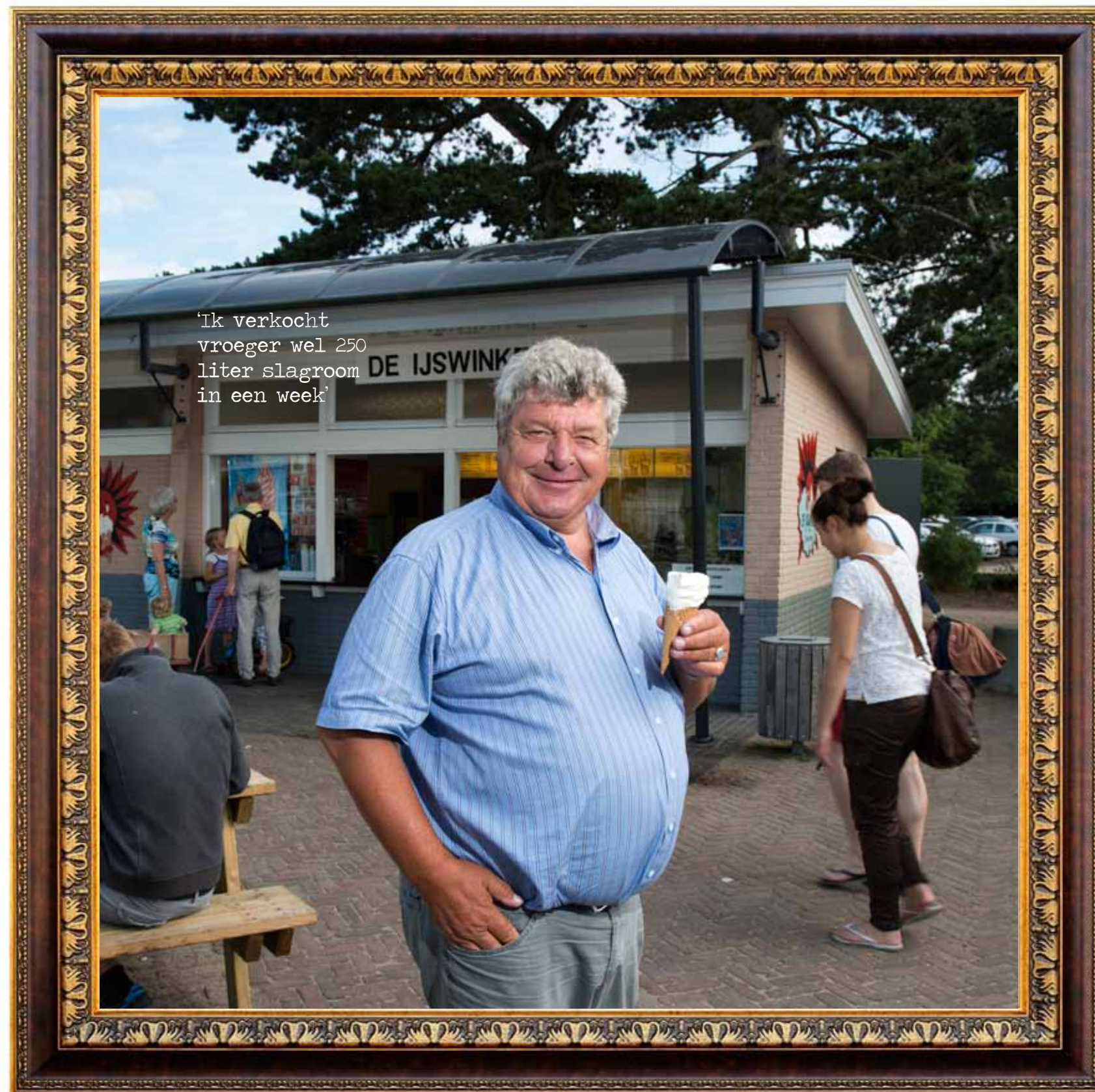
In 2014 viert Jan Nijman van de ijswinkel twee jubilea, dat van Bakkum en dat van hemzelf. Hij staat dan precies vijftig jaar als ijscoman op de camping. 'Ik voel me geen medewerker. Ik voel me een echte Bakkummer.'

Mijn moeder had hier een melk-winkeltje en mijn vader runde de ijswinkel. Toen hij ermee stopte, hoefde ik niet lang te twijfelen: ik nam de zaak graag over. Eerst was-ie nog van hout. Op mijn achttiende kregen we hier stenen winkels. In de zomer werkte ik op Bakkum en in de winter stond ik in mijn snackbar in het dorp. Die heb ik tien jaar gehad, daarna ben ik actief geworden in de reiswereld. Ging ik overwinteren in Zuid-Amerika. Altijd zon dus, het hele jaar door. Ideaal.

Ik heb altijd van Bakkum gehouden. Als kleine jongen al. Maakte ik hier vriendjes uit Amsterdam, die me meenamen naar de grote stad. Joh, ik had nog nooit een tram gezien, dat was super spannend. En later als ijscoman was ik de held van de kinderen. Liepen ze tijdens feesten langs de winkel voor een ijsje, en gaf de fanfare ons een serenade. Ik weet

nog dat ik vroeger wel 250 liter slagroom in een week verkocht. Bakkum, daar hoorde slagroomwafels bij. En als mensen vroeger een ijsje kwamen halen, wisten ze precies wat ze wilden. Dat is nu wel anders. Er is ook zoveel keuze. Staan ze maar te dubben, welk ijsje ze willen. Leuk hoor.

Ik ga door tot ik niet meer kan. Ik maak m'n eigen ijs, waar ik trots op ben, en werk met leuke jongens. Waarom zou ik stoppen? Sinds zes jaar heb ik mijn eigen bakfiets, waarop Alex uit Peru de camping rondrijdt om ijsjes te verkopen. Ik heb mijn zaak mogen verbouwen, waardoor er nu veel meer kleur en sfeer is, en ik ken ieder gezicht. De tijden zijn veranderd en er is misschien minder saamhorigheid, maar ik heb het nog steeds naar m'n zin. Bakkum is weer ontzettend hip, alleen maar leuk. Je moet je niet verzetten tegen verandering. Het hoort bij het leven.' X

Algemeen directeur Willemieke de Waal

'We staan niet stil'

Willemieke de Waal, algemeen directeur van de Kennemer Duincampings, over heden en toekomst. 'We hebben met Bakkum een grote naamsbekendheid in Nederland en die bekendheid moeten we blijven voeden.'

HEDEN: **ONTELBAAR MOOIE MOMENTEN**

'Een gevoel van vrijheid en diversiteit. Dat geeft Camping Bakkum mij. Toen ik in 2009 reageerde op de vacature van de Kennemer Duincampings, waar Bakkum onderdeel van uitmaakt, wist ik meteen dat ik hier graag wilde werken. Ik kende Bakkum al mijn hele leven, als Castricumse en getrouwd met een man die hier vroeger zijn vakanties doorbracht in het tenthuisje van zijn opa en oma. Alles wat ik had gedaan in de vrijetijdsindustrie én wat ik graag wilde doen, kwam samen in die ene vacature. Sinds mijn start in 2009 ben ik bezig met de lange termijn visie, het

stroomlijnen van de processen en structuur en de verzelfstandiging van Bakkum. Samen met het team, dat geleid wordt door André Kortbeek. Het klinkt allemaal erg zakelijk, maar mensen vergeten weleens dat dit een miljoenenbedrijf is. Dat vraagt om een professionele aanpak. Ik ben eindverantwoordelijk voor het resultaat en die verantwoordelijkheid voel en neem ik ook. Dat betekent ook dat je soms harde beslissingen moet nemen, zoals afscheid nemen van medewerkers die hier al jaren werken. Dat doet pijn, maar hoort bij de functie. Hier tegenover staan ook ontelbaar mooie momenten. Het contact met onze gasten, de samenwerking met mijn col-

lega's. De wandelingen over de camping, in de prachtige natuur. Er met elkaar voor zorgen dat onze gasten een onvergetelijk verblijf hebben. Dat is geweldig. Ik heb de teamspirit zien groeien - dankzij het enthousiasme van onze beheerder André - en we groeien op het gebied van efficiency en professionaliteit. Daar ben ik trots op.'

TOEKOMST: **SAMEN DINGEN DOEN**

'We kijken altijd vooruit. We zijn nu al bezig om de visie tot 2020 te formuleren. Je kunt niet stil blijven staan, ook niet hier op Bakkum. Dan stort de boel uiteindelijk in. Dus volgen we de trends en denkt iedereen mee

over waar we de komende jaren naartoe willen. Belangrijk daarbij is dat we de camping niet drastisch willen veranderen. Het gaat dan meer om zaken zoals duurzaamheid, verbetering van het elektriciteitsnetwerk en de ontwikkeling van de Pan. Ook willen we helpen om de Gemeente Castricum bij de toerist in beeld te brengen als een geweldig mooie uitvalsbasis voor een bezoek aan de kust en Noord-Holland. Met de mooiste natuur van Nederland en een fantastisch historisch achterland.

WIFI

We hebben met Bakkum al een grote naamsbekendheid in Nederland, maar die bekendheid moeten we wel blijven voeden. Dus denken we na over de organisatie van cultuurevenementen. Ook over wifi op het terrein. Zelf ben ik voorstander van rust. Daarvoor komen mensen ook hier: om er even helemaal uit te zijn, om andere mensen te ontmoeten, zonder de ruis van al die digitale apparaten. Maar goed, technologische ontwikkelingen houden je niet tegen, dus we nemen alles mee in onze overwegingen. Het belangrijkste vind ik dat we mensen stimuleren om elkaar op te zoeken en samen dingen te doen. Net zoals vroeger, toen iedereen bij elkaar kwam om uit een grote pan soep te eten. Dat gevoel, dat is Bakkum.' **X**

Martien den Blanken, directeur PWN

'Het was sluiten of vernieuwen'

'Ik vind het altijd leuk om mensen te vertellen over Camping Bakkum. Ze kijken vaak verwonderd: wat doet een waterleidingbedrijf en natuurbeheerder met een camping? Dan vertel ik het verhaal: hoe wij in 1934 het beheer van het duingebied kregen en dat Bakkum toen ook "meekwam". In die tijd had de camping nog een sociale taak: de provincie gaf arbeiders uit Amsterdam en Zaandam de kans om in de natuur tot rust te komen. Later veranderde dat: we konden de kosten niet meer laag houden en moesten investeren in nieuwe faciliteiten. Hier-

door gingen de tarieven omhoog. Maar het was of sluiten, of vernieuwen. De herschikking heeft goed uitgewerkt en Bakkum draait nu fantastisch. Er werken dan ook zeer betrokken mensen. Ze willen het unieke karakter van de camping behouden en versterken. De nostalgie heeft nog altijd een grote aantrekkingskracht op mensen. Ook zoeken ze soms de grenzen op van wat mogelijk is – we hebben tenslotte te maken met een bijzonder natuurgebied – maar dat gaat altijd in goed overleg. Ik heb veel vertrouwen in de toekomst. Bakkum is klaar voor de volgende honderd jaar.'

Toon Mans, burgemeester Castricum

'Bakkum groeit mee met de tijd'

'Om de camping echt te leren kennen, hebben mijn partner en ik er gekampeerd. Dat was ontzettend leuk. De voorzieningen zijn goed en de camping ligt in een prachtig natuurgebied. Binnen de gemeente speelt de camping dan ook een belangrijke rol. Recreatie & toerisme is één van onze drie economische pijlers. En ga maar na, in de zomer verblijven er soms wel 6000 mensen tegelijk op Camping Bakkum. Dat is een heel dorp op zich. Het besef groeit nu dat we elkaar kunnen versterken. Het is voor de kampeers leuk om te weten wat er in Castricum te doen is. Daarnaast zet de camping onze

regio op de kaart. De leiding is steeds bezig de camping naar een hoger niveau te tillen. Bijvoorbeeld door de verbinding aan te gaan met kunst en cultuur en het verhalenfestival "Bakkum vertelt" te organiseren. Daarnaast groeien ze mee met de tijd. Kijk maar eens naar de activiteiten op het gebied van duurzaamheid. Vroeger werd oud hout gewoon weggegooid, nu maken ze er schuttingen van. Kortom, Camping Bakkum heeft niet alleen een prachtig verleden, maar ook een schitterend heden en vast en zeker een mooie toekomst. Voor ons, én de rest van Nederland, is en blijft "Kamp Bakkum" een begrip!'

Her PAROOL

AMSTERDAM

WOENSDAG 12 MEI 2004

15

Bakkum nu met sterren

Toiletgebouw met vloerverwarming en andere vernieuwingen moeten trekkers lokken naar oude camping; vaste gasten zijn niet blij

LAURA ROMANILLOS

BAKKUM – Al bij de oprit naar camping Bakkum worden de plannen duidelijk. De futuristische toren van de nieuwe receptie schreeuwt om kampeers. En dat is precies wat de eigenaar, het waterleidingbedrijf van Noord-Holland, wil: gasten die voor een weekje komen.

Daar zit meer geld in dan in de seizoensgasten: de Amsterdammers die in april hun caravan komen brengen er de hele zomer elke vrije dag doorbrengen. Camping Bakkum moet sterren gaan verdienen. Bovendien is het dit jaar negentig jaar geleden dat voor het eerst gekampeerd werd in de duinen bij Castricum. Reden voor een feestje. Er zijn meer veranderingen. De toiletgebouwen hebben sinds deze winter vloerverwarming. De parkeerplaats is verplaatst naar de kant van de Zeeweg. En er is meer ruimte voor tenten en caravans. De vernieuwing van een van de oudste campings van Nederland is nog niet voltooid, maar er is een flink begin gemaakt. Vandaag werd in de verbouwde Loods 3, die tegenwoordig het Speelhuis heet, een officiële opening gehouden. Daarna was er een circusvoorstelling en reden huifkaren over het terrein. Niet iedereen is even blij met de veranderingen. Joop en Lucy hebben hun stacaravan aan de rand van het sportveld, op een beschut plekje. Ze komen er al twintig jaar. Op de blauwgeblokte kussentjes van de

De vernieuwde ingang van camping Bakkum; voor de oude garde hoeft het niet. FOTO JOHANNES ABELING

bank vertellen ze: "Al deze veranderingen hadden van ons echt niet gemoeten. Sober en eenvoudig is meer dan genoeg. Maar de camping moet ook geld verdienen, dus dan moet alles luxueuzer. Dan moeten er luxueuzere toiletgebouwen komen en animatie voor de kinderen. En ondertussen gaat ons staangeld elk jaar omhoog."

De onvrede met de voorgenomen veranderingen was zo groot onder de seizoenskampeers dat jaren geleden al een actiecomité werd opgericht. De Werkgroep Herinrichting Camping Bakkum streed voor

het behoud van de vaste stapelken. Door de reorganisatie van het terrein moesten er namelijk tweehonderd vaste kampeers van plek veranderen.

Velen stonden al jaren op hetzelfde plekje, in hetzelfde laantje en met dezelfde buren, dat riep dus

nogal wat weerstand op. Joke Kat is een van de actievoerders. "Mijn kinderen en die van de buren zijn samen opgegroeid en nu wordt je uit elkaar gescheurd. Bovendien, al die toeters en bellen, dat hoeft voor ons helemaal niet. Wij komen hier voor de rust, voor de omgeving. Die is van zichzelf al mooi genoeg," zet ze uiteen.

Hygiënischer

Beheerder Ton de Meijer begrijpt de klachten wel, maar is ook trots op zijn vernieuwde en verbeterde camping. "Als Bakkum wil blijven bestaan moet er geld verdiend worden. En daarvoor moet je investeren, om nieuwe kampeers aan te trekken. De sanitaire voorzieningen bijvoorbeeld waren dringend aan vernieuwing toe. En we hebben ondergrondse containers laten plaatsen. Die zijn veel hygiënischer en worden in één keer geleegd. Dat scheelt weer een hoop verkeer op de camping. Wat dat betreft is het er echt op vooruitgegaan."

Kat komt al haar hele 57-jarige leven op de camping. Als kind met haar ouders, en later met haar eigen kinderen. Bakkum staat voor haar voor 'allemaal samen, in vrijheid en zonder beperkingen, genieten van het buiten zijn'.

Zij ziet geen reden voor een feestje. "Nu hebben ze overal afscheidingen gemaakt tussen de kampeerplaatsen. Dat was vroeger helemaal niet zo, toen liepen de kinderen gewoon overal tussen door."

Warme voeten op de wc

In mei 2004 verschijnt er in het Parool een bericht over de veranderingen op Camping Bakkum. Waar niet iedereen even blij mee is. Zo zijn de toiletgebouwen gerenoveerd en hebben deze vloerverwarming gekregen. Gasten Joop en Lucy vinden dat helemaal niet nodig. 'Sober en eenvoudig is meer dan genoeg', vertellen ze in de krant. Ook beschrijft de krant de onvrede over de reorganisatie van het terrein. Joke Kat voert

hier met de Werkgroep Herinrichting Camping Bakkum actie tegen. 'Al die toeters en bellen, dat hoeft voor ons helemaal niet', zegt ook zij. Toch zet beheerder Ton de Meijer door. Het is volgens hem heel simpel. 'Als Bakkum wil blijven bestaan moet er geld verdiend worden. Daarvoor moet je investeren en nieuwe kampeers aan trekken.' **X**

'Weg van de hectiek van thuis'

Een vaste plek op Bakkum. Het blijft zeer gewild, vooral onder gezinnen met jonge kinderen. Ze kiezen voor Bakkum voor de rust en de natuur. 'Het is zalig wakker worden. De dauw, het groen en dan denken, hè, ik heb nog zo'n lekkere dag voor me.'

Sinds drie jaar staan ze er nu, de familie Damman. Michel en Simone, met hun kinderen David, Cootje en Montse. Ze kennen de camping via een vriendinnetje van Cootje. Ze mocht wel eens komen logeren. En was niet meer weg te krijgen natuurlijk. 'Maar ik twijfelde', vertelt Simone. 'Ik dacht, dat is er weer een verplichting bij. Michel runt de Bakkerswinkel in het centrum van Amsterdam en ik werk daar ook. Genoeg te doen dus. Konden we Bakkum er wel bij hebben? Maar toen we de kans kregen om een caravan over te kopen, hebben we het toch gedaan. En toen bleek dat het juist géén verplichting is. Het voelt bevrijdend, we

kunnen hier altijd naartoe. Dat is een heerlijk gevoel.'

Voor Annemarie Molenaar uit Ouderkerk aan de Amstel was er geen twijfel. Zij stond als kind al een paar jaar op Bakkum met haar ouders, broer en zussen. Dus toen zij en haar man Rob in 2012 bedachten dat ze toe waren aan iets nieuws, wist ze het wel. 'Maar ik moest Rob nog overtuigen', zegt ze. 'Ik heb hem toen rondgeleid. En hield er vervolgens niet meer over op, haha. Toen er een caravan te koop stond, hebben we het gedaan. Sindsdien zitten we hier in de weekenden en in de vakanties, samen met onze zoons Kasper en Marijn. Voor hen is Bakkum hét paradijs. Ze hebben hier vriendjes,

Simone, Michel, Cootje en Montse aan het ontbijt. 'Het voelt bevrijdend. We kunnen hier altijd naartoe'

Annemarie en Rob met hun zoons Kasper en Marijn. 'Bakkum is dicht bij huis, maar toch ben je écht weg'

worden verliefd, spelen in de natuur. Ze gaan hun eigen gang.'

BAKKUM-GETUT

Ook de kinderen van Michel en Simone hebben het naar hun zin op Bakkum. Thuis hebben ze geen tuin, dus ze zijn hier lekker buiten. Als het even kan, trekt het hele gezin naar het strand. Om te zwemmen of te vliegeren. En om te wandelen, als het slecht weer is. 'We hebben de drukte van de stad nodig, daarom wonen en werken we in Amsterdam', zegt Michel. 'Maar voor de rust komen we hier.' 'En het is zalig wakker worden op Bakkum', valt Simone hem bij. 'Kopje koffie drinken, eekhoortjes spotten in de bomen. De dauw, het groen, en dan denken, hè, we hebben nog zo'n lekkere dag voor ons. Dat is Bakkum.'

Annemarie en Rob vullen hun dagen op een zelfde soort manier. 'We gaan vaak naar het strand, lezen veel boeken en doen 's avonds spelletjes met z'n allen', vertelt Annemarie. 'We relaxen. Rob heeft een drukke baan in de reclame en ik heb mijn eigen kledingwinkel Rebel Chique in Ouderkerk. Thuis is het al hectisch genoeg. Bakkum is dicht bij huis, maar toch ben je écht weg. Je laat alles los. En ik houd zelf erg van het Bakkum-getut. Misschien een vrouwending hoor. De inrichting van de caravan bijvoorbeeld, daar kan ik eindeloos mee bezig zijn. Verzinzen wat we die avond gaan eten. Kleine dingetjes, maar ik word er zo gelukkig van. Ik kan alleen maar voordelen bedenken aan Bakkum.' X

groeten uit...

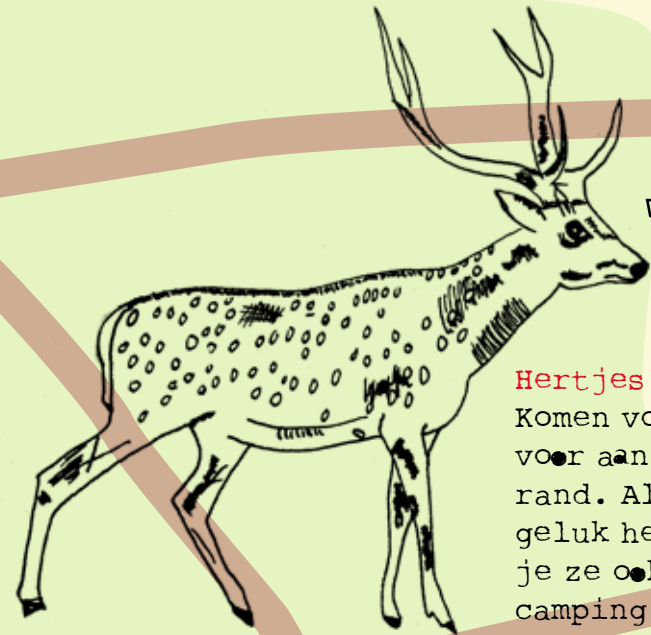
De dieren van Camping Bakkum

Wilde paarden
Zie je net buiten de camping, in het duingebied

Vossen
Er waren vroeger veel fazanten op de camping. Maar de vossen hebben die allemaal opgegeten, nu zijn ze er niet meer

Hertjes
Komen vooral voor aan de bosrand. Als je geluk hebt, zie je ze ook op de camping zelf

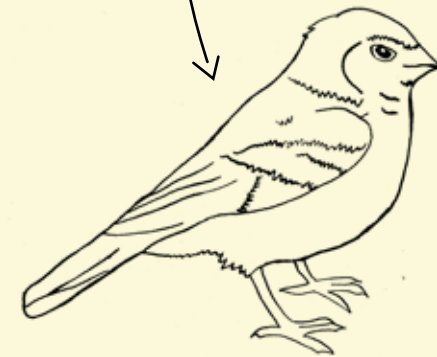
Kikkers
Kikkers zoeken! Een favoriete bezigheid van kinderen op Bakkum

Mieren
Zie je overal in Nederland, dus ook op Bakkum. In de winter verdwijnen ze onder de grond

Eekhoorns
Zie je de laatste jaren steeds vaker op de camping

Vogels
Je kunt goed vogels spotten op Bakkum: roodborstjes, lijsters, vlaamse gaaien, vinken, winterkonninkjes en duiven - en dit is nog maar een selectie. De roodborst is erg prominent aanwezig.

Spechten
Leven in paren en hakken hun nest in de boomstammen op de camping

Uilen
Bezoeken Bakkum vooral in de winter

Schotse hooglanders
Zie je, net zoals de paarden, in het duingebied

Konijnen
Ze graven vaak holletjes aan de randen van de paden

Vlinders
In de duinen zie je veel vlinders. Boswachters van PWN ontdekten zelfs twee zeldzame soorten: de xylena vetusta en een gevlekt winteruiltje

Een echte Bakkummer

De meeste mensen op Bakkum kenden hem wel. Gerrit Smit. Niet alleen omdat hij bijna zijn hele leven op Bakkum stond, maar ook om zijn kabouters. In de Telegraaf van april 2006 ging hij ermee op de foto. Hij had er maar liefst 27. Ieder jaar kreeg hij van zijn drie kinderen een nieuwe kabouter cadeau voor Vaderdag. Inmiddels is Gerrit overleden. Hij was zo met Bakkum verbonden, dat hij vanuit zijn caravan naar zijn laatste rustplaats werd gebracht. Voor veel gasten een indrukwekkende gebeurtenis. **A**

Tenthuisjes aan het speelveld

De Jordaan in een caravan

Zo'n vijf jaar geleden heeft haar dochter het zo ingericht. Maar het kan zo weer veranderen, want Lien Vreede houdt van afwisseling. Toch zie je altijd de Jordaan terug in haar caravan, want daar liggen haar roots.

In 2012 overleed haar man, maar Lien Vreede komt gewoon nog naar Bakkum. Want daar voelt ze zich thuis. Ze kent veel mensen, die letten op haar en bieden haar troost. In haar caravan omringt ze zich met fijne spullen, die haar een goed gevoel geven. Bloemen, de kleur roze en herinneringen aan haar man. Zoals de boeddha op tafel met de as van haar man erin. Zo is hij er altijd bij. Haar dochter richtte de caravan voor haar in, want zij weet precies wat ze mooi vindt. En ondanks het feit dat Lien zichzelf nogal veranderlijk noemt, heeft ze het nu al vijf jaar zo. Het doet haar denken aan de Jordaan, waar ze vandaan komt. De caravan van Lien staat aan een drukke weg. Ze kan lekker naar buiten kijken naar de mensen die voorbij lopen. Daarom doet ze binnenkort haar leren bankjes weg en zet ze er in 2014 een hoekbank neer. Kan ze nog beter naar buiten kijken en tegelijkertijd onderuit op de bank tv kijken. De tuin kan ze zelf niet meer bijhouden, maar dat doen de buurmannen voor haar. Die houden toch van harken. In de winter verlangt ze iedere dag naar de lente. Want op Bakkum is het toch 't lekkerst.

Sophie Spigt: 'als je de caravan verkoopt, dan verkoop ik jou erbij'

Vreselijke dingen gezien in de oorlog

Ik kwam hier voor het eerst in 1926, met mijn vader, broers en zussen. Mijn moeder zat in psychiatrisch ziekenhuis Duin & Bosch in Castricum, vanwege haar epilepsie. Als we hier stonden konden we haar bezoeken. We hadden twee tenten: eentje voor mijn vader en eentje voor ons. Er was maar één veldje destijds, vlakbij de Apenlaan als ik het me goed kan herinneren. Met de andere gasten gingen we niet om.

We waren door de situatie met mijn moeder een zeer gesloten gezin. Toch had ik een fijne tijd. We gingen naar het strand en we speelden in de duinen. Ik denk er vaak aan terug. Toen de oorlog begon, mochten we nog een jaar blijven staan. Maar we moesten onze tenten wel verduisteren. Raar toch. Ik vond het maar niks. Ik heb vreselijke dingen gezien hier. Een onthoofd lijkt

van een Engelse vliegenier in de duinen. Afschuwelijk. De beelden staan nog op mijn netvlies gebrand. Op de camping zelf zag ik de Duitsers nooit. Maar een jaar later hadden ze al onze spullen, die in de winter in de loods op Bakkum stonden opgeslagen, weggehaald. We hebben er nooit meer iets van terug gezien. Na de oorlog ben ik weer teruggekomen, inmiddels

samen met mijn man. Onze kinderen zijn hier opgegroeid. Een gelukkige tijd. Toen wij ouder werden, zei mijn man wel eens tegen me "zullen we de caravan maar verkopen?". Dan zei ik altijd "Als je dat doet, verkoop ik jou erbij!". Maar op een gegeven moment ging het niet meer. Hij is inmiddels overleden. Nu kom ik nog wel eens langs, met mijn jongste dochter. En dan voel ik me meteen weer thuis.' **λ**

27/10-2007 Parool

Gevonden Foto

Dat was een bevooroorloofde schok toen ik zaterdagochtend tijdens het ontbijt de PS doorbladerde,' schreef Elly Karmelk aan de redactie Gevonden Foto. Elly Karmelk zag het kleine fotootje dat we op 13 oktober in deze rubriek plaatsten, waarop een moeder met een klein kind op haar arm stond. Het was gevonden door personeel van The Movies, na de voorstelling van een Nederlandse klassieker. Op de achterzijde stond de tekst 'Mama + Elly 1959'. Elly Karmelk herkende in één oogopslag haar moeder en zichzelf. 'Op de foto staat mijn moeder Wil met mij op haar arm voor het tenthuisje van mijn oma in ons onvolprezen Bakkum.' Alleen: ze had het fotootje nog nooit gezien. 'Volgens mijn zoon gaf ik een gil en begon ik te hyperventileren. Eerlijk gezegd ben ik nog steeds van slag.'

Elly Karmelk kende maar één foto waarop ze zelf als baby stond en die sloot ze bij. Ook genomen in Bakkum en misschien wel op dezelfde dag. Op de achtergrond moeder Wil en zijzelf met hetzelfde slabbetje op de voorgrond. Verder haar vader Ko en haar achtjarige broer Sjaco. Misschien had haar tienjarige zus Saskia deze foto gemaakt met een geleende camera, want de familie bezat er zelf nog geen. De ouders van Elly Karmelk zijn inmiddels overleden, de broer en zus kennen het fotootje ook niet en bovendien zijn ze al jaren niet in The Movies geweest. Vandaar de schok, bijna vijftig jaar later. Waar

MARK MOORMAN

Reacties en gevonden foto's naar postbus 433, 1000 AK Amsterdam of m.moorman@parool.nl

Zo sta je ineens in de krant

In 2007 stond Bakkum centraal in de rubriek Gevonden Foto van het Parool. Elly Karmelk herkende zichzelf op een kleine foto die eerder geplaatst was in de krant, op de arm van haar moeder. Ze had de foto, die gevonden was door personeel van filmhuis The Movies in Amsterdam, nog nooit eerder gezien. 'Volgens mijn zoon gaf ik een gil en begon ik te hyperventileren', vertelt ze de krant. Hoe de foto nou precies in het filmhuis terecht is gekomen, daar is geen duidelijkheid over. Maar voor Elly is het een mooi cadeau. 'Ik ben er heel blij mee. Ik vind het een liefdevolle foto.' ▲

Massale opkomst in de Pan

Aart Leemhuis

‘Alles was die nacht compleet’

Aart Leemhuis is sinds 1980 de huisarts van de camping. In het hoogseizoen komt hij iedere dag twee keer op bezoek. En dat zal hij nog zo lang mogelijk blijven doen, ook nadat hij is gestopt met zijn praktijk in Castricum. ‘Ieder voorjaar denk ik, hè hè, ik mag weer naar Bakkum.’

Ik herinner me ieder detail van die nacht. Het was pikkedonker en het regende en stormde. Ik was opgetrommeld om naar de camping te komen omdat er een vrouw – ik weet niet meer hoe ze heet – lag te bevallen. Ik kwam de vouwcaravan binnen en het eerste wat ik zag was drie kleine koppies. De kinderen van het gezin, die nieuwsgierig uit hun slaapzakjes gluurden. Ik vroeg de man van het gezin om licht te maken, maar hij had alleen een zaklamp. “Trommel mensen op!” riep ik. Binnen no time stonden er allemaal mensen om ons heen uit de caravans in de buurt, met licht. Ze spraken de vrouw moed in; “kom op, je kunt het!” De bevalling verliep heel erg goed: er werd een klein meisje geboren. Toen ze er net was, reed de ambulance met een couveuse het terrein op. Drie dagen later zat ik gewoon weer voor het spreekuur in mijn hok. Ik zag een gezin met drie kinderen en een kinderwagen in de wachtkamer. Eerst herkende ik ze niet eens, het was ook zo donker geweest die nacht. Maar ze kwamen heel trots hun kleine meisje laten zien. Al met al een geweldige ervaring. Het klinkt misschien raar, maar

niets miste die nacht. Alles was compleet.

Ik heb veel meegemaakt op Bakkum. Mooie dingen, zoals die bevalling en het fijne contact met de gasten. Maar ook nare dingen. Ik heb veel mensen zien overlijden, soms wel vier of vijf in een seizoen. Dat is nu niet meer zo. Mensen zijn gezonder geworden en er is minder acute ellende. Maar soms is er slecht nieuws. Ik vind het dan fijn dat ik kan helpen om mensen hun laatste wens te gunnen: om hun laatste weken of maanden op Bakkum door te brengen. Wij proberen dat altijd mogelijk te maken. Er is een verpleegkundige, er is zuurstof, ik ben er. Ik spreek soms artsen uit ziekenhuizen die me compleet verbaasd opbellen. “Mijn patiënt wil deze zomer op een camping gaan staan, kan dat wel?”, zeggen ze dan. Ja, dat kan dus hier. Dat maakt Bakkum ook bijzonder. Daarom wil ik hier zo lang mogelijk blijven werken. Het is soms hard werken, maar iedere dag is weer anders. Valpartijen, blaasontstekingen en tekenbeten, of gewoon een gezellig praatje pot. Ik ga hier nooit met tegenzin naartoe.’ **λ**

Bakkum kletsjes

AART LEEMHUIS, huisarts

'Soms gingen er wel vier of vijf mensen dood in één seizoen'

ROB BUSCHMAN, oud medewerker

'Voor mij betekent Bakkum lachend wakker worden, en lachend naar bed gaan'

GERARD RUITER, oud assistent-beheerder

'Ik had 's nachts vaak ook dienst. Liep ik rond met zo'n grote portofoon, een ideaal voorbehoedsmiddel!'

JAN NIJMAN, ijsman

'Toen ik mijn ijswinkel de kleuren van Zuid Amerika gaf, zeiden mensen tegen me "Zeg Jan, kom je van de maan ofzo?". Dat is Bakkum. Niemand is op z'n mondje gevallen'

JAN DAMMEN, campinggast

'Als het hier vroeger waaide, zat je met een muts op in je tenthuisje'

PETER VOS, oud beheerder

'Die Amsterdamse gein en al dat dollen, dat was precies de brandstof waarop ik seizoen na seizoen lekker kon draaien'

SAM, vijf jaar oud, campinggast

'Kikkers kijken met mijn vriendjes. Dat vind ik hier het leukst. Laatst hebben we met papa een pad gered uit de douche. Dat vond ik heel erg spannend'

MEVROUW SPIGT, oud campinggaste

'Vroeger mocht je hier niet fietsen. De kampwachtster kwam checken of er geen meisjes in het jongenskamp waren. En géén muziek na 21.00 uur. Ik vond het wel lekker rustig'

CO SCHAASBERG, campinggast

'Mijn dierbaarste herinnering? Vissen met de mannen en dan terug in het busje van Dikke Piet!'

JAN ZIJLSTRA, PWN

'Tijdens nachtdiensten mocht ik het terrein op. Dan maakte ik praatjes met de gasten, dronk koffie - en die Mokumers maakten de lekkerste koffie die je kon drinken - en hoorde wat er zoal leefde'

LIEN DE BRUIN, campinggaste

'Ik vond het zelf maar niks in het begin, alles was zo vies. Maar onze kinderen Tom en Jerry - ja zo heten ze echt - vonden het geweldig. En dan heb je het zelf ook leuk'

RINUS TE PAS, campinggast

'Tegenwoordig hebben de mensen het beter. Ze willen ook wel eens naar het buitenland en niet meer elke zomer naar hetzelfde kampeerterrein, zoals ik'

BEP VAN STEEN, campinggaste

'De camping is mijn hele leven in de zomer'

HANS KLUFT, medewerker

'We hadden op de camping zelf ook criminelen rondlopen, het Bakkummerbos stond er vol mee. Gigantische ruzies waren er soms'

'We bedachten altijd bizarre dingen'

Ze hebben allebei een druk sociaal leven in Amsterdam, met school, vrienden en dansen. Maar de weekends zijn voor de camping, al hun hele leven lang. Dana (15) en Tamar (12) Kloos over hun jeugd op Bakkum.

'Het motto van mijn vader Raymond is: wanneer het maar kan gaan we naar Bakkum', vertelt Dana lachend. 'En daar houdt hij zich ook aan.' Ze komt al sinds haar derde op de camping, haar zus Tamar sinds haar geboorte. In de zomervakantie gaan ze nog wel naar het buitenland, maar alle vrije dagen eromheen zijn voor Bakkum. Geen probleem, vinden de dames. 'Ik vind de afwisseling tussen het drukke leven in Amsterdam en de rust van Bakkum heel erg fijn', zegt Dana. 'Ik zit in de vierde en heb veel vrienden en vriendinnen. In het weekend kom ik vaak een dag naar Bakkum. Ik vind het leuk om dan tijd door te brengen met mijn gezin, mijn zusje. Bovendien hebben we hier een tuin, terwijl we in Amsterdam op

drie hoog wonen in de Pijp. Ik vind het heerlijk om in de zon op de trampoline te liggen en lekker te relaxen.'

GÉÉN ZWEMBAD

Tamar is nog maar 12, maar toch voelt ze zich al een 'oude' Bakkummer. 'Ik ben hier opgegroeid en ik heb echt alles zien veranderen', vertelt ze dan ook. 'Het speelveld zag er vroeger anders uit, de tennisbanen waren er nog niet. De receptie is ook heel mooi geworden. Er komen steeds meer nieuwe mensen, met kleine kinderen. In ons laantje zijn heel veel mensen weggegaan, ook veel vriendinnen van ons. Maar het is nog steeds leuk. Verder hoeft er voor mij niet zo heel veel meer te veranderen. Ik wil bijvoorbeeld echt geen zwembad hier. Dat past

niet bij Bakkum, vind ik.'

Sinds kort heeft de familie Kloos elektriciteit op de plek. Niet zozeer gewenst, maar Dana en Tamar klagen niet. 'Vroeger kwamen we vaak op vrijdagavond aan, als het al donker was', vertelt Dana. 'Mijn ouders trokken ons in de boldekar naar de caravan. Bij het licht van de kaarsjes moesten we ons dan installeren. Je kon ook nooit wat vinden! Nu hebben we tenminste een lamp die we kunnen aanzetten. Tv hebben we nog steeds niet. Dat vind ik ook niet erg, we komen hier niet om voor de tv te hangen.'

KINDEREN VOOR KINDEREN

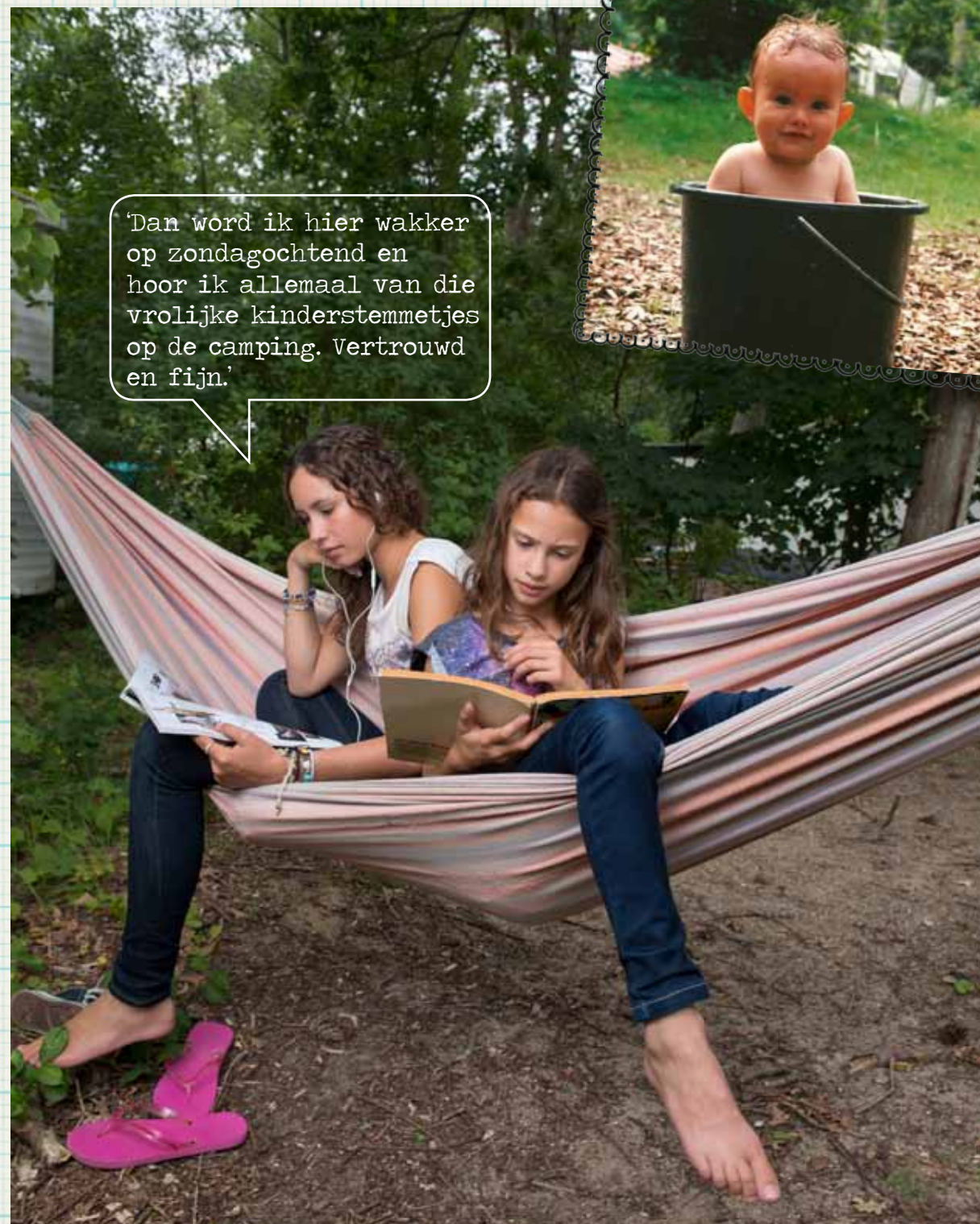
Vraag Dana en Tamar naar hun mooiste herinne-

Dana en Tamar Kloos: 'Het motto van onze vader is: wanneer het maar kan, gaan we naar Bakkum'

ringen, en ze komen echt goed los. Het ene verhaal na het andere komt voorbij. Van de legendarische laantjesfeesten, waar iedereen met elkaar muziek maakte en zong, tot aan de slaapfeestjes die de hele nacht doorgingen met klasgenootjes van school. 'Met vriendinnen bedachten we altijd bizarre dingen', glundert Tamar. 'Dan maakten we een rare quiz en liepen daarmee de camping rond. Iedereen mocht meedoen. De prijs voor de winnaar was dan een voorstelling van ons. Of we deden mee aan de playbackshow en besloten op het laatste moment om echt te gaan zingen. Wij hebben allebei meegedaan aan Kinderen voor Kinderen, dus zingen en optreden vinden we sowieso heel leuk om te doen.'

Bakkum is, zo concluderen de meisjes, 'heaven on earth', en dan vooral voor kinderen. 'Onze jeugd hier was echt heel erg leuk', zegt Dana. 'Ik zou het voor niets willen ruilen. En nog steeds niet. Dan word ik hier wakker op zondagochtend en hoor ik allemaal van die vrolijke kinderstemmetjes op de camping. Vertrouwd en fijn.' Toch weten ze nog niet of ze later ook een seizoenplek gaan huren op Bakkum. Voorlopig hoeven ze daar ook niet over na te denken. 'Onze ouders blijven hier toch wel staan', zeggen ze allebei vol overtuiging. 'Dan komen we gewoon ieder weekend op bezoek.' ✕

'Dan word ik hier wakker op zondagochtend en hoor ik allemaal van die vrolijke kinderstemmetjes op de camping. Vertrouwd en fijn.'

Nico Hafkamp: 'op mijn zestiende werd ik voor het eerst verliefd. M'n eerste wippie gedaan, ook op Bakkum'

Al 54 jaar gelukkig op Bakkum

Ik kom mijn hele leven al op Bakkum. Ook vroeger zat ik hier de hele zomer, samen met mijn ouders en mijn zus en broer. We gingen naar de plaatselijke dorpsschool. Heel spannend was dat. We ontmoetten allemaal nieuwe kinderen. Iedereen trok met elkaar op. Samen voetballen, tafeltennissen, vliegeren. Ik kreeg 's ochtends een broodje mee van mijn moeder en dan was ik weg. Tot ik

weer naar bed moest. Bakkum is het leukst voor kinderen, dat vind ik nog steeds. Je kon en mocht alles. En je was altijd buiten. Meer heb je niet nodig als kind.

Toen ik twaalf jaar oud was, ging ik naar de Paradise. Naar de kinderdisco, we moesten er om acht uur 's avonds al uit. Zo begon mijn pubertijd. Op mijn zestiende werd ik voor het eerst verliefd.

M'n eerste wippie gedaan, ook op Bakkum. Prachtige tijd hoor. Maar ik was vooral bezig met sporten, niet eens zozeer met meisjes. Voetballen, meedoen aan de Olympische Spelen. Ik dronk mijn eerste biertje pas toen ik mijn school had afgemaakt, kun je nagaan. Nu heb ik mijn eigen kroeg, in de Jordaan.

'Ik heb nu zelf een zoon van twaalf, met mijn ex Janine. Hij

komt graag langs. Ik heb het verder goed naar mijn zin met mijn vrienden hier. Stooftpotje eten met Bert. Een mosse-lenavond organiseren, lekker bbq-en. Of naar de KVB-avonden om te klaverjassen en bingo-en. Het is zo lekker dat je hier meteen buiten zit. Dat doe je thuis niet. En zelfs als ik niet kan blijven slapen, rijd ik gewoon even op en neer. Ik vermaak me nog steeds kostelijk op Bakkum.' ✕

Peter Vos

‘Ik maakte graag een lolletje met de mensen’

Bijna dertig jaar lang zwaaide hij de scepter over Camping Bakkum. Peter Vos, beheerder van 1973 tot 2002, hield van de Amsterdamse humor en gemoedelijkheid. ‘Het was de accu waar ik al die jaren op draaide.’

1080 SOLLICITANTEN

‘Ik ben twaalf jaar lang officier bij de koopvaardij geweest. Maar de K.N.S.M ging ter ziele en ik belandde noodgedwongen aan de wal. In 1972 heb ik in totaal 113 sollicitatiebrieven geschreven, waarvan eentje naar PWN, voor de functie van beheerder op Camping Bakkum. Ik wist dat ik in salaris achteruit zou gaan, maar op de één of andere manier had ik een goed gevoel over die baan. Ik werd uitgekozen uit – wat later bleek – 1080 sollicitanten. Wat ze in me zagen? Ik weet het niet. Ik maakte blijkbaar een goede indruk. Zelf had ik een hekel aan kamperen, maar dat was geen belemmering. Omgaan met mensen, daar was ik wel goed in. En ik heb altijd een voorliefde voor Amsterdammers gehad. De humor en de mentaliteit: niet zeuren en altijd het laatste woord hebben. Ik houd ervan.’

HELDENDAAD

‘Toen ik op Bakkum begon, waren er ongelooflijk veel regeltjes. Kampeerders moesten

het notabene roze reglement, van wel 15 pagina’s, in hun tent ophangen. Ik ben meteen begonnen om wat van die regels weg te poetsen. Geen jongens- en meisjesterrein meer bijvoorbeeld, door velen gezien als een ware heldendaad. Ook het topless zonnen – een echte rage in die tijd – stonden we oogluikend toe, maar dan alleen op de eigen plek. Als beheerder was ik duidelijk. Ja is ja, nee is nee. En als ik een uitzondering maakte, legde ik goed uit waarom. Ik had mijn postuur natuurlijk mee; dat zorgde al gauw voor een natuurlijk overwicht. En ik maakte graag een lolletje met de mensen. Lachte me vaak helemaal suf. Oude Willem die van de dokter nog maar één glaasje sherry per dag mocht drinken, en dan iedere dag zijn sherry uit een grote vaas zat op te drinken. Jordaneze vrouwen bij de ijswinkel die me toeriepen: “Hee, ben jij Fos? Mot je een ijsje? Krijg je van ons!” Geweldig.

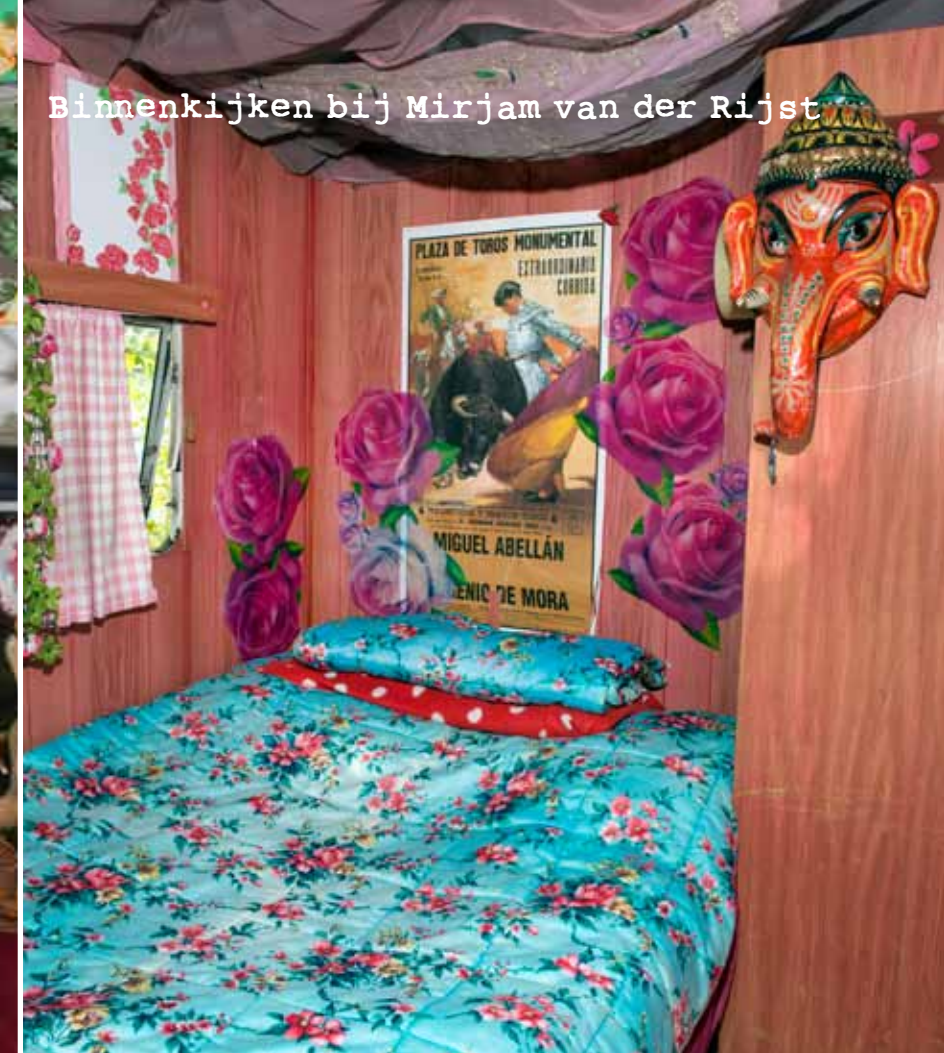
STORM

Eén van de meest heftige dingen die ik heb meegemaakt was de storm van 3 april 1973. Een ware orkaan die 250 van de 500 inmiddels opgebouwde tenthuisjes en caravans omver blies en 1200 bomen ontwortelde. We gooiden meteen een loods open en PWN’ers die goed konden timmeren kwamen helpen om de huisjes te repareren. We sloegen ons er goed doorheen en alle schade werd hersteld. Mooie jaren volgden, maar in de jaren negentig begon ik het minder leuk te vinden. Het werd zakelijker, de gemoedelijkheid verdween een beetje. Misschien werd het bedrijf wel te jong voor mij en ik te oud voor het bedrijf. Ik ben op tijd vertrokken. Mijn opvolger Ton heeft zich met veel enthousiasme op zaken zoals de herinrichting en kwaliteitsverbetering gestort. Voor mij was het goed zo. Varen was mijn grote passie, en toen dat niet meer ging, was Bakkum een hèle goede tweede.’ X

Mirjam van der Rijst is interieur- en culinair styliste en dat zie je terug in haar caravan. Veel kleur, bijzondere spullen en decoraties. Bovendien is ze de trotse bezitster van de allereerste veranda van Bakkum.

Breien op de eerste veranda van Bakkum

Binnenkijken bij Mirjam van der Rijst

Mirjam haalt haar spullen overal vandaan. Uit de Kringloopwinkel, of ze neemt iets mee van een fotoshoot. Leuke pannetjes die ze gebruikte voor een kookboek. Of dat fluwelen rode bankje bij haar op de veranda. Dat kocht ze voor de eerste trouwerij op Bakkum, die zij mede regelde. Het bruidspaar en de kinderen moesten wel lekker kunnen zitten, tenslotte. Ieder jaar komt er iets nieuws bij, maar weggooiden, daar doet ze niet aan. Alles verdwijnt in haar eigen opslag-

ruimte, want kan later weer van pas komen. De veranda is nu groen en blauw, maar die is ook al roze geweest, en rood. Zo lang het maar niet gaat vervelen. En vervelen, daar doet Mirjam niet aan op Bakkum. Ze vermaakt zich met haar vriendinnen, of ze breit een nieuwe sjaal of kussenhoes. Ieder weekend komt ze en in de schoolvakantie woont ze zelfs op Bakkum. Dan staan er toch geen files naar Amsterdam, dus dan kan ze gerust heen en weer rijden. Ze geniet van de gezelligheid, van het feit dat iedereen elkaar gedag zegt. Je hoeft je fiets niet eens op slot te zetten. Net een echt dorp. Gewoon lekker.

De Wimmen van Bakkum

Ze staan allemaal bij elkaar: vier generaties Wimmen. De oudste Wim is 91, de jongste – Wimpie - is drie. In hun laantje is het altijd gezellig. 'We kennen elkaar door en door.'

Wim (59), getrouwd met Margreet (54):

Wim: 'Ik herinner me de houten barakken op het winkelplein. Je had alles apart: de olieman, de drogist, de bakker. Ik heb die ontploffing meegemaakt van gasflessen bij de olieman. Een gigantische klap! We schrokken ons dood. Mijn opoe was bij mij en die liep erg slecht. We hebben hem meteen in zo'n handkar gezet en we zijn de duinen in gevlucht. Gelukkig raakte niemand gewond. Je maakte van alles mee op Bakkum. Het was ook veel strenger

vroeger. Je mocht hier niet eens fietsen. En dat liet je ook echt wel uit je hoofd, anders moest je papier prikken. Nu is alles veel luxer. De winkels, het sanitair. En wij hebben het ook luxer, want we verblijven sinds twee jaar in een stacaravan. Na jaren in een tent te hebben geslapen, die we nog zelf in elkaar naaiden ook.'

Margreet: 'Ik zei altijd, "als we stroom krijgen, dan nemen we een caravan". En nu zijn we helemaal doorgeslagen, haha, hebben we de meest luxe!'

Wim: 'Mijn vader Wim heeft hier zelfs nog voor de oorlog gekampeerd. Zijn geheugen is vrij goed, maar het wisselt een beetje wat hij zich nog kan herinneren. Ze hadden geen auto. Wel een motor. Dan ging er van alles mee in de zijspan, zelfs een wastobbe. Die moest iemand dan op z'n kop zetten, anders paste het niet. Zelf sta ik hier zo'n dertig jaar, maar ik kom dus al op Bakkum sinds ik 1,5 ben. Voor ons is het altijd leuk gebleven. Iedereen kent elkaar in ons laantje. We gaan rond de

jaarwisseling altijd samen wat doen. Naar Johanna's Hof bijvoorbeeld en wandelen over de camping. Leuk toch.'

Wim (31), heeft samen met Fernanda zoon Wimpie en een dochter:

'Wij staan hier pas voor het tweede seizoen. We kwamen hier natuurlijk wel vaak, maar dan sliepen we bij mijn ouders in de tent. Deze plek kwam vrij en toen de mensen ons vroegen of we de plek met stacaravan wilden overnemen hebben we dat gedaan. Het is hier een heel apart laantje. We kennen elkaar allemaal. Als er een plek vrijkomt, dan proberen we 'm eerst te slijten aan een bekende of een familielid. We staan hier allemaal de hele zomer.'

Fernanda: 'Ik voel me hier ook heel erg thuis. Ik woon sinds 2004 in Nederland, waar ik Wim ontmoette. Bakkum is echt een dorp, met al die families. We leven buiten. Hierdoor lijkt het op Brazilië, waar ik vandaan kom, en voel ik me er goed.' X

Wimpie (3) met zijn vader Wim (31) en zijn opa Wim (59). De oudste Wim staat niet op de foto.

'Al die regeltjes! Ik was het er niet altijd mee eens'

Tussen 1978 en 2007 werkte hij op Bakkum. Eerst aan de poort, daarna al snel als 'derde man'. **Jan Zijlstra** van PWN is inmiddels erg gelukkig met zijn werk voor theehuis Het Hof van Kijk Uit, maar diep van binnen blijft hij altijd van Bakkum houden.

Het is maar een klein stukje rijden vanaf station Castricum. Maar als je aankomt bij theehuis 'Het Hof van Kijk Uit' lijkt de bewoonde wereld volledig verdwenen. In het bos, op een open plek, staat een schattig grijs jachthuis, ooit bewoond door Jonkheer Gevers. Hier runt Jan Zijlstra tegenwoordig de boel, met de hulp van onder anderen zijn vrouw en dochter. Het theehuis is eigendom van PWN, maar Jan heeft er zeker zijn eigen stempel op gedrukt. Dat past bij hem, want ook op Bakkum gooide hij zijn ziel en zaligheid in zijn werk. In 1978 kwam hij er, als PWN'er, aan de poort. 'Nou en toen had ik wel spijt hoor', vertelt hij nu. 'Ik wilde graag boswachter worden vanwege mijn affiniteit met het duingebied, en het gevoel van vrijheid. Maar op Bakkum stond ik maar te staan, terwijl ik ondertussen niet al te vriendelijke opmerkingen naar m'n hoofd kreeg geslingerd. Dat was ik helemaal niet gewend.'

STRENG

Toch hield Jan vol. Want er waren ook leuke momenten. 'Tijdens nachtdiensten mocht ik het terrein op. Dan maakte ik een praatje met de gasten, dronk koffie – die Mokumers maakten de lekkerste koffie – en hoorde ik wat er zoal leefde. Ik kon meteen al goed met de mensen opschieten.' Al snel kreeg hij meer te doen en schopte het zelfs tot 'derde man' achter Peter Vos en Chiel de Reus. 'Het was in die tijd nog erg streng allemaal op Bakkum', vertelt hij. 'Al die regeltjes! Ik moest ze handhaven, maar was het er niet altijd mee eens. Dan kregen oudere mensen straf omdat ze op het terrein hadden gefietst. Stonden ze met prikkers papier op te ruimen. Oh en bij-tentjes mochten niet hoger zijn dan 1 meter 10. Ik zweer je dat mensen kuilen stonden te graven om hun net iets te hoge tentjes in te zetten!'

Toch herinnert Jan zich vooral de fantastische sfeer die in de jaren tachtig op de camping hing. Families zaten 's avonds bij elkaar, mensen gingen in grote groepen met elkaar naar het strand, er was saamhorigheid. Kortom, het was een dorp op zich. 'Net zoals in een echt dorp, hielden mensen ook op Bakkum niet echt van verandering', zegt hij. 'Maar de camping begon er slecht uit te zien, er werd niet meer geïnvesteerd. Het was duidelijk dat er iets moest veranderen. Toen dat ook daadwerkelijk gebeurde – er kwamen plekken bij, het parkeerterrein werd verplaatst en mensen moesten van plek verhuizen – kwam dat aan als een schok. De tijd van de commercie volgde. Er moest geld verdiend worden. Logisch natuurlijk. Ik denk ook dat de meeste gasten snel genoeg inzagen dat het nodig was. Anders was Bakkum er nu waarschijnlijk niet meer geweest.'

THEEHUIS

Inmiddels is Jan al weer meer dan vijf jaar weg bij Bakkum. Sinds 2008 valt hij onder Natuur & Recreatie van PWN en is daar gelukkig. 'Het theehuis is mijn grootste uitdaging. Het kwam toevallig op mijn pad en het trok me meteen aan. Ik heb er een bedrijfsplan voor geschreven en daarna is alles gaan lopen. Bijna vanzelf, alsof het zo moest zijn. Ik ben er iedere avond mee bezig, geweldig vind ik het.' En als Jan toch even tijd heeft voor wat rust, denkt hij graag terug aan Bakkum. Aan de Olympische Spelen, waar de hele camping voor uitliep. Of aan het optreden van de band waar hij zelf in speelde, samen met zijn zwager Henny Huisman. 'Stonden we voor 1500 man op te treden op het voetbalveld. Die dingen vergeet je nooit meer. Bakkum zit voor altijd in mijn hart.' ▲

'Die Mokumers maakten de lekkerste koffie'

Riekie en Bertus Krijvenaar: 'de camping van de zwarte voeten. Zo noemden we Bakkum'

Hart voor de Kampeervereniging

Het is 1969 en Riekie komt voor het eerst op Bakkum met haar toenmalige verkering. Bertus kent ze dan nog niet, die er overigens al sinds 1954 staat. Na een week denkt ze, hier kom ik dus nooit meer. 'Ik moest een uur in de rij staan voor de douche en ik was altijd vies. De camping van de zwarte voeten, zo noemde ik Bakkum. Maar ja, nu sta ik er nog. Ik bleef toch komen. Onze kinderen hadden het hier naar hun zin, en het cliché is waar, dan heb je het als moeder ook

naar je zin. Helaas overleed mijn man. Mijn buurvrouw hier nam me toen een keertje mee naar de bingo in Loods 5. En zo is het gekomen. Ik ontmoette Bertus daar, en ik werd vrijwilliger.'

De liefde tussen Riekie en Bertus was er niet eentje van liefde op het eerste gezicht. 'Ik moest echt m'n best voor d'r doen', zegt Bertus. 'Ik was ook niet echt een rustig type, maar ze is uiteindelijk toch voor me gevallen. Samen zijn we steeds meer gaan doen

voor de KVB. Je begint vrijblijvend te helpen, maar het wordt meer. Riekie stond met Janny achter de bar en ik regelde ook van alles. Nu doen we samen de bingo en zitten we in de kantinecommissie. We springen bij waar nodig, bij dansavonden, het jokeren, de tombola, noem maar op. En allemaal nog super goed bezocht. Ze zeggen wel eens dat de KVB alleen voor de oude Bakkummers is, de mensen uit Amsterdam. Dat is niet waar. De KVB is leuk voor iedereen.'

'We gaan door zo lang het leuk en nodig is', besluit Riekie. Samen met hun mede KVB'ers, zoals René en Janny en Johan de Vries, hebben ze het goed naar hun zin. Toch verlangen ze ook nog wel eens naar vroeger. Naar de tijd dat de de KVB de hele camping op de been kreeg voor evenementen. 'We hebben de leukste herinneringen aan de klaverjasavonden', zegt Bertus. 'De loods liep dan altijd helemaal vol. Muziekje erbij, lekker dansen. Geweldig was dat.'

Buiten de was doen

Een magische plek

Ze stond maar zes vakanties op Bakkum, van haar tweede tot haar achtste. Maar de Apenlaan – nu de Dennenlaan – heeft een onuitwisbare indruk achtergelaten op Renée Kuijper. Nog steeds kan ze geen boom voorbij lopen, zonder zich af te vragen of ze erin kan klimmen. Ze doet het nu slechts sporadisch, maar als kind was het haar favoriete bezigheid. In haar woonplaats Amsterdam klom ze in lantaarnpalen, op Bakkum in de bomen. 'Ik kwam daar met mijn opa en oma in de zomervakanties', vertelt ze. 'Ik vond het er ontzettend leuk. Kaarten met mijn opa, naar de Pan, laat opblijven om te luisteren naar hoorspelen. De Apenlaan had een grote aantrekkingskracht op mij. Ik vond het een magische plek. De takken hingen toen wel lager. Ik klom zelfs in de hoge dennenbomen; daar kon niemand me vinden als we verstopperijtje speelden. Ik denk er vaak aan terug. Mijn man heeft voor mijn verjaardag een oude foto van de Apenlaan opgespoord en mij erin gezet met photoshop. Een prachtig cadeau.' ✎

‘Bang was ik nooit!’

Wil je iets weten over de historie van Camping Bakkum? Dan is Hans Kluft je man. Hij werkt al sinds 1974 op Bakkum en is nu verantwoordelijk voor de oproepkrachten, stagiaires en kampeermiddelen. ‘Alles waar ik van houd komt hier samen: mensen, natuur en geschiedenis.’

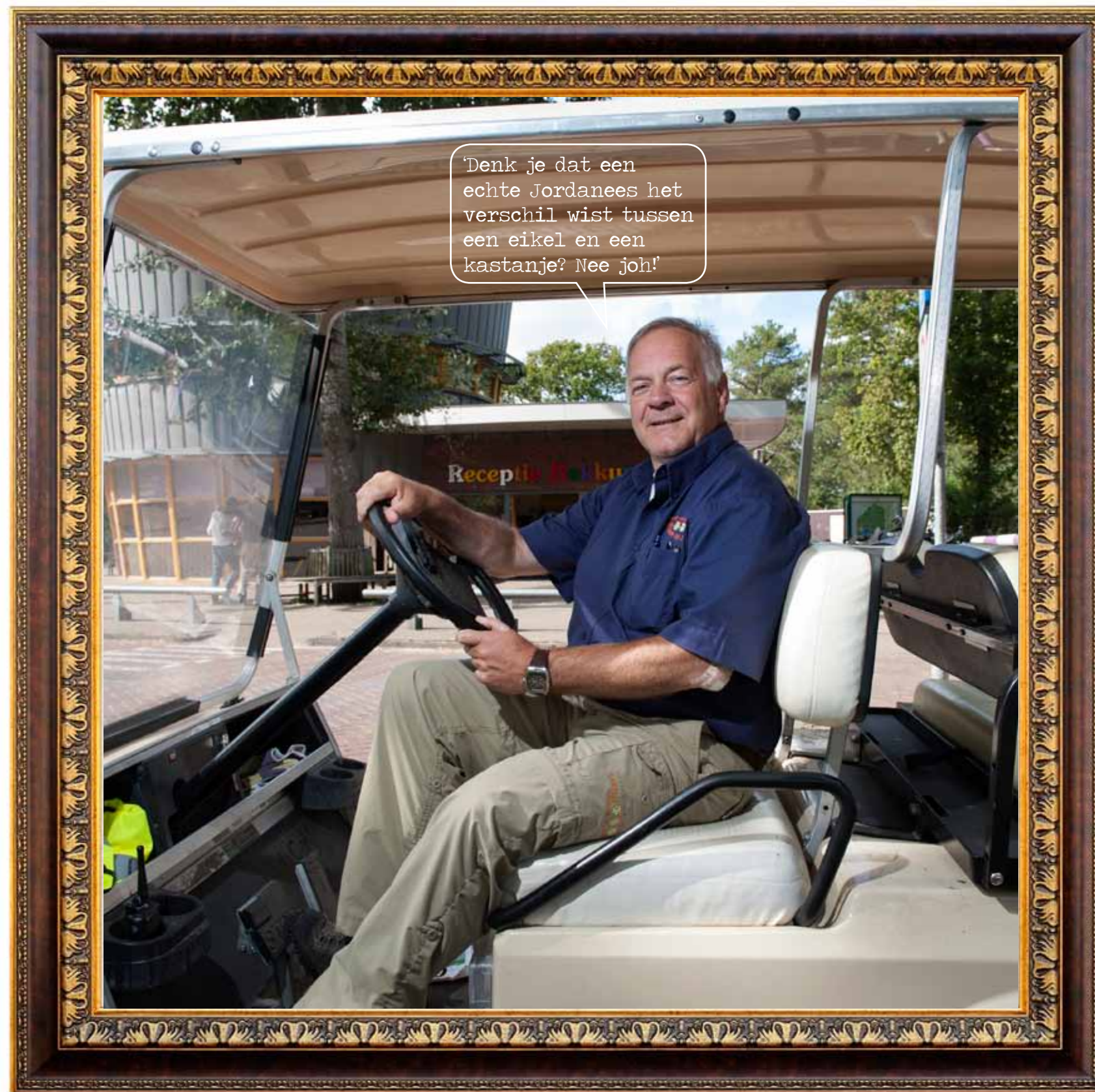
Ik vind Bakkum op z'n mooist als er leven is. Mensen op straat, kinderen in de speeltuin, reuring. Maar ook in de winter. Als hier niemand staat en er een dikke laag sneeuw ligt. Zo prachtig. Bakkum is een grote liefde van mij, die altijd blijft, maar steeds verandert. Vroeger was het één groot dorp. Iedereen kende elkaar, ik kende iedereen. Toen ik begon draaide ik nachtdiensten aan de poort. Spannende tijden waren dat. Ik hield het parkeerterrein in de gaten en het kwam wel eens voor dat ik dieven betrapte die auto's kwamen kraken. Dan ging ik er met mijn portofoon via een voor anderen onzichtbaar paadje op af. Bang was ik nooit, ik kan wel ergens tegen. We hadden op de camping zelf ook criminelen rondlopen, het Bakkummerbos stond er vol mee. Gigantische ruzies waren er soms. Maar ik kon ermee omgaan. Die mensen zeiden wat ze dachten, je wist altijd waar je aan toe was.

Bakkum is inmiddels een echte camping geworden. Maar niet meer voor iedereen. Het is duurder, de voorzieningen zijn beter. Ik weet nog wel dat het nieuwe sanitair - mét vloerverwarming - kwam als een aardschok voor sommige gasten. We hebben veel nieuwe, jonge gezinnen gekregen.

Het is creatiever ook, mensen tonen veel interesse in de natuur. Dat was vroeger echt niet zo hoor. Denk je dat een echte Jordanees het verschil wist tussen een kastanje en een eikel? Nee joh. Ik mis het soms wel hoor, de humor, het familiegevoel. Maar ach, tijden veranderen. Het hoort bij het leven. Ik houd het verleden levend door erin te duiken, archieven te bezoeken en veel te lezen over Bakkum.

NOODGEVAL

Ik ben tevreden als ik merk dat een familie zelfs bij slecht weer een goede tijd heeft hier. Je geeft een kind avonturen mee die hij zich de rest van zijn leven zal herinneren. Het is fijn om iets van waarde te doen. Zo heb ik ooit het leven van een klein jongetje gered die een fietsstuur in zijn buik kreeg op de camping. Ik zag meteen dat het mis was. Toevallig kwam er op hetzelfde moment een ambulance het terrein oprijden voor een ander noodgeval. Ik heb er toen op aangedrongen om eerst naar het jongetje te kijken. Uiteindelijk bleek dat zijn milt helemaal gescheurd was en dat hij inderdaad meteen geholpen moest worden. Ik heb daarna ieder jaar een slagroomtaart van zijn ouders gekregen. Ik teer op dat soort dingen.' **X**

De barbecue is in de ban op camping Bakkum

MARCEL VAN ENGELEN

BAKKUM – Zaterdagochtend, na een nevelige nacht, melden de eerste bewoners van camping Bakkum zich alweer bij de receptie. Met gespeelde stelligheid: "Het heeft vannacht geregend. We kunnen weer barbecuen." Campingbeheerder Ton de Meijer: "Dat was een beetje mist. Voorlopig geen gebarbecue hier."

De Meijer wordt de laatste dagen gekweld door een angstvisioen: dat een verslaggever van Hart van Nederland hem voor de camera sleept met de vraag hoe het toch heeft kunnen gebeuren dat een van Nederlands grootste campings in rook opging. "Kennissen van me kwamen in Zuid-Frankrijk in zwembroek en bikini terug van het strand en mochten de fikkende camping niet meer op. Ik moet er niet aan denken!"

Bij Breda en bij Austerlitz, heeft al brand gewoed. Sterker, bij Bakkum, centraal in het Noord-Hollands duinreservaat, gingen deze zomer al stukjes groen verloren door droogte en vuur - 'spelende' kinderen. Maar sinds donderdag neemt De Meijer het zekere voor het onzekere: de zesduizend campingbewoners, merendeels Amsterdammers, moeten hun koekenpan of wok gebruiken. Op Bakkum geldt voor de tweede maal deze zomer een barbecueverbod.

Dat klinkt niet onoverkomelijk, maar gemakkelijk is anders. "Barbecuen is namelijk een hit op Bakkum," zegt assistent-beheerder Hans Kluff. Bij Robbie en Els Zwanenveld uit Osdorp bijvoorbeeld stond drie weken geleden al in de agenda dat vrienden langs zouden komen. Om te barbecuen, vanzelfsprekend. "We beginnen altijd om een uur of twee met spare-ribs," zegt Robbie (43). "En dat gaat zo de hele dag door." Zagen ze vrijdagmiddag opeens het verbod hangen bij 'de toiletgroep'. Wat te doen met het vlees? "Drie shaslicks en mijn vriesvakje zit vol." Zaterdagmorgen was het papiertje met het verbod 'verdwenen'. "Wij dachten: omdat het vannacht heeft gemiezerd," zegt Els. Dus staan 's middags de flessen saus op tafel, de schaal met worsten verderop en naast de groenwitte caravan stijgt een rookpluim op van de barbecue. Robbie: "Ik zou voor de zekerheid een emmertje water klaarzetten. Is me ontschoten." Ze hebben mazzel: als Hans Kluff om een uur of zeven zijn ronde maakt, zijn de laatste hamburgers erdoor. De eerste barbecueer die Kluff treft, is een man van middelbare leeftijd. Hij zit met zijn kinderen voor zijn tentje. De tweede portie saté ligt er net op. Ja, hij wist van het verbod. "Maar dit is toch ongevaarlijk? Ik heb een zak water aan de boom hangen. Geef me een kwartiertje." Kluff: "Als ik over tien minuten terugkom, is dat ding uit."

• Lees verder op pagina 5

ADVERTENTIE

Parool 10-2003

AT5

Gezellig: Wouter Bos & Kim van Kooten.
Muziek: Fontane.

De Zwoele Stad Vanavond 18:45 20:50 22:45

Een beetje Amsterdammer kijkt AT5.

Altijd in h

Neem Het op proef

- Ik ontvang Het Parool drie weken op proef slechts € 6,-.
- Ik kies direct voor een kwartaalabonnement € 59,25 en ontvang Het Parool de eerste 4 weken gratis.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Telefoonnummer:

Geen gegrilde worstjes meer...

In augustus 2003 meldt het Parool dat er op Bakkum voorlopig niet meer gebarbecued mag worden. Ton de Meijer, destijds de beheerder, vertelt in het artikel dat hij angstvisioenen krijgt van een brandende camping, nadat er al wat stukjes groen op het terrein verloren zijn gegaan door met vuur spelende kinderen. Toch zijn niet alle campinggasten even blij met het barbecue-

verbod. Robbie en Els Zwanenveld uit Osdorp vragen zich in de krant vertwijfeld af wat ze met al hun vlees moeten doen. 'Mijn vriesvakje zit vol'. En na een avond regenen wordt er toch nog een illegale barbecue'er gesnapt. Assistent-beheerder Hans Kluff maakt er korte metten mee. 'Als ik over tien minuten terugkom, is dat ding uit.' ▲

De winkeltjes van Bakkum

Kunst & Kitsch op Bakkum

Creativiteit

Op Camping Bakkum kunnen kampeerders en medewerkers hun creativiteit de vrije loop laten. Of het nu is met molentjes of boeddha's naast de caravan, of met ware kunstwerken waar iedereen op de camping van kan genieten. Gerrit Smit hield bijvoorbeeld van kabouters. Hij stond dan ook bekend als de 'kabouterman' van Bakkum. Hij had er wel 27. Inmiddels is hij overleden, maar zijn kabouters zijn nog altijd te bewonderen.

Een oud-Hollandse molen, een felrode pipowagen, een blauwe engel of een hertenhoofd. Het kan en mag allemaal op de camping. Daarnaast zie je veel bordjes met mooie spreuken op de seizoensplekken staan. Over Bakkum – oftewel Bakkumham Palace – en over het Noord-Hollands landschap. Vlak bij het winkelplein staat zelfs een boom die volgehangen kan worden met breiwerkjes. Daar is gretig gebruik van gemaakt.

BAKKUMLIED UIT 1925

Lied geschreven in 1925 door mevrouw P. Gruijs-Kat, geboren 10 juli 1893, één van de eerste kampeesters op Kamp Bakkum

Jongens maakt voort, de vakantie is daar
Keijzer staat met zijn auto al klaar
Bedden, kisten, huisraad laden wij er in
Wij doen het alleen met vrolijke zin

Refrein:

Hoera de vakantie o zalige tijd
Van werken, leren en zorgen bevrijd
Hoera de vakantie o zalige tijd
Van werken, leren en zorgen bevrijd

Zitten wij allen de auto snelt voort
Wij rijden naar Bakkum dat heerlijke oord
Binnen een tocht van bijna een uur
Geraakt onze hele kampeerclub in vuur

Refrein

Wij zijn er zo klinkt 't vrolijk in 't rond
Onze kampeeruitrusting staat spoedig op de grond
Nu aan het werk wat gezwoeg en getob
Eindelijk staat dan de tent weer rechtop

Refrein

Alles nu naar binnen gebracht
Waar moeder al met thee ons verwacht
O! Toch vakantie veertien dagen lang
Vroeg in de morgen gewekt door vogelgezang

Refrein

Nu kunnen wij genieten van zee en bos
Zingen dan allen er vrolijk op los
Moeten wij weer scheiden roepen allen met elkaar
Lief Bakkum, lief Bakkum tot volgend jaar

Refrein

Gerard Rutten: 'er zijn geen auto's, geen blaffende honden, geen drukte. We zijn even helemaal los van alles'

De man achter Sleurhut Bakkum

Ik ontdekte de camping zo'n vijf jaar geleden. Mijn eerste gedachte was: hoe hebben ze dit zo lang voor mij verborgen weten te houden? Ik zag kinderen met elkaar spelen, mensen kletsen, het rook lekker, kortom, wat mij betreft had ik het paradijs gevonden. Samen met mijn vriendin Mirjam en onze zoon Ilya, hebben we een caravan gekocht, die helemaal opgeknapt en sindsdien verheugen we ons iedere winter weer op het kampeerseizoen. Al snel wilde ik van alles over

Bakkum weten. Ik ben journalist van beroep en ik raakte geïntrigeerd door de historie. Ik vroeg aan de receptie of er een boek over Bakkum bestond, maar dat was niet het geval. Ik begon van alles op te zoeken. Ik twitterde erover, maar ik had meer ruimte nodig. En omdat ik voor een cursus 'Nieuwe media' toch een blog moest opzetten, ben ik over Bakkum gaan schrijven, onder de naam Sleurhut in Bakkum. Ik heb het blog heel intensief bijgehouden. Iedere week plaatste ik een nieuw bericht, of nieuwe

foto's en filmpjes. Iedere snipper die ik maar vond, zette ik erop. Op een gegeven moment voelde het alsof ik er nog een baan bij had. Inmiddels heb ik zo ongeveer alle onderwerpen wel behandeld en ben ik ermee gestopt. Maar de blog blijft online staan en ik spits nog steeds mijn oren als ik een nieuwtje over Bakkum hoor.

Het liefst scharrel ik wat rond bij de caravan als we op Bakkum staan, of ik lees een boek. Het fijne is dat we niets moeten. Alles staat in

een lage versnelling: er zijn geen auto's, geen blaffende honden, geen drukte. We zijn even helemaal los van alles. Ilya kan lekker fietsen en spelen met z'n vriendjes. Het enige wat ik nog mis is een leuke plek waar je koffie of een biertje kunt drinken met elkaar. Een plek waar de moderne stadse mens zich ook thuis voelt, haha! En wifi op de camping, dat ook. Er is nu tenslotte een grote groep gasten die daar behoefte aan heeft. Maar verder? Verder moet Bakkum gewoon blijven zoals het is. Het is goed zo.' X

Ton: 'Mensen stonden al hun hele leven op Bakkum en ineens werd alles duurder en anders'

Ton de Meijer

'Ik voelde me burgemeester van het dorp'

Tussen 2001 en 2006 was hij beheerder van Camping Bakkum. Een roerige tijd, met veel veranderingen om de camping te vernieuwen. Ton de Meijer liet zich niet gek maken. 'Ik zag een klacht als gratis advies.'

NIEUW SANITAIR

'Voordat ik bij PWN ging werken, was ik loodgieter. Dus de bouw van nieuw sanitair was helemaal aan mij besteed. PWN had al besloten om de camping te gaan upgraden toen ik op Bakkum begon. En ik kon me daar wel in vinden. Het sanitair werd nog wel onderhouden, maar was totaal niet comfortabel. Maar daar was niet iedereen het over eens. Verandering? Daar wilden veel mensen niets van weten. Ik kwam dan ook meteen in een zwaar mediation traject terecht met ontevreden campinggasten. Ik zag dat als een zakelijk conflict en liet me niet

meeslepen door allemaal emoties. En ik kon het ook wel begrijpen hoor. Mensen stonden al hun hele leven op Bakkum en ineens werd alles duurder en anders. Maar goed, het was een kwestie van óf sluiten óf vernieuwen. Het was heel heftig voor veel mensen. Vernieuwen was dan toch de beste optie.

GASTHEER

Het mooiste van mijn tijd op Bakkum? Toch de relatie met de kampeers. Ik heb nooit ervaren dat ze aan me moesten wennen. En ik vond dat mondige wel leuk hoor. Een klacht is gratis advies, zo zag ik het. Daarna

maakte ik zelf de afweging of ik er iets mee deed of niet. Ik was zowel manager als gastheer en voelde me soms burgemeester van het dorp. En natuurlijk ben ik nu trots op de vernieuwingen die we hebben doorgevoerd. De nieuwe receptie, het sportveld en de tien nieuwe sanitairgebouwen. Het is toch lekker om te douchen in een verwarmd gebouw? Als er problemen zijn met het water, kom ik nog steeds langs op Bakkum om te helpen. Ik blijf betrokken. En als mensen me herkennen en me enthousiast begroeten, voel ik trots. Heb ik toch een goede indruk achtergelaten.' X

Annie Wassenaar

'Je moet jezelf kietelen, als je wil blijven lachen'

Haar ouders kwamen er al in 1927, zij zelf sinds 1930. Annie Wassenaar heeft heel wat meegemaakt op Bakkum. Als kind, later met man en kinderen, en nu alleen.

JEUGD OP BAKKUM

'Veel was er niet op de camping. We deden altijd alles in de buitenlucht en ik vond het heerlijk om buiten te zijn, was als klein kind al gek op de natuur. Eén van mijn dierbaarste herinneringen heb ik aan de boerderij die destijds aan de Zeeweg stond. Daar woonde Tante Kee met haar man. Als we met een groepje vriendjes van het strand kwamen lopen, kregen we altijd wat lekkers van haar. Ik ken niet veel mensen meer die zich die boerderij kunnen herinneren. Het enige wat ik minder leuk vond aan Bakkum waren de strenge regels. Je moest altijd je kaart laten zien aan de parkwachter bijvoorbeeld, iedere keer weer. Ik ging heel vaak de duinen in, dus kwam er nogal vaak langs. Maar verder voelde ik me vrij. Ik heb een heerlijke jeugd gehad.'

OORLOG

'Tijdens de oorlog, ging Bakkum dicht. De Duitsers zaten er, in bunkers. Het was een nare tijd. Wij woonden in de Zaanstreek, dus redelijk dichtbij. Ik weet nog dat we een keertje bramen gingen plukken op de camping – we konden er toch niet wegblijven. Een Duitser betrapte ons en greep de bramen uit onze handen en gooide ze op de grond. Daarna begon hij er demonstratief op te stampen. Ik zal het nooit vergeten. Vreselijk.'

VERLIEFD OP PIET

'Ik ontmoette Piet toen ik 17 was en moest hem meteen drie jaar missen omdat hij naar Indonesië ging. Maar de liefde bleef. We zijn getrouwd en ik heb hem meegenomen naar Bakkum. Samen hebben we een huisje gebouwd. Ook onze kinderen hebben genoten hier. Ze hadden een grote vriendengroep. Voor onze dochter, die accordeon speelde, hebben we zelfs nog een muziekgroepje opgericht: de Bakkum Rakkers. Die traden dan op als er ergens een feestje was. Het zijn zulke dierbare herinneringen. Mijn man is jaren geleden

overleden, en sindsdien ben ik hier alleen. M'n kinderen komen nog steeds bij me op bezoek, maar ze staan zelf niet op Bakkum. Jammer, maar ze hebben hun eigen leven.'

DE KOMST VAN DE SPAGHETTI-ETERS

'Natuurlijk is er veel veranderd op Bakkum. Er staan veel jonge gezinnen. Goed toch? Vroeger zei ik altijd, "daar komen ze weer, de spaghetti-eters". Ging ik afwassen, moest ik eerst de spaghettislierten uit de wasbak vissen. Ja, ze zijn niet zo netjes misschien als wij vroeger waren. Ik houd ervan om alles schoon te houden. Behalve mijn kleinkinderen, die mogen hier lekker vies worden!'

DE NATUUR

'Ik ken de duinen op m'n duimpje. Ik heb van mijn 40ste tot mijn 63ste gerend en ik heb ieder duin- of bospaadje in de omgeving wel gezien. Ik zeg wel eens voor de grap "het is net een computer in mijn hoofd, ik kom altijd weer goed terecht". Het rennen door de natuur was bevrijdend voor mij. Piet en ik hebben onze zoon verloren toen hij pas vier jaar oud was. Zo'n groot verdriet. Het rennen zorgde ervoor dat ik mijn hoofd kon leegmaken. Nu ren ik niet meer, maar wandel ik. Samen met meneer Hoorn, ook een campinggast. Het verveelt nooit.'

LEVEN OP BAKKUM

'Zodra het seizoen begint, ben ik op Bakkum. Ik tel wel eens de nachten dat ik hier slaap en in 2012 waren het er 93. Ik vermaak me prima. Overdag maak ik de caravan schoon, zowel binnen als buiten. Vaak ga ik even naar Castricum om rond te lopen of te winkelen en op vrijdag ga ik naar de markt in Heemskerk. Ook vind ik het leuk om in Egmond te wandelen en te kletsen met de bewoners. Als ik niet aan het wandelen of schoonmaken ben, lees ik lekker een boek. Nee hoor, heerlijk. Ik heb een lekker leven hier. X

www.metronieuws.nl
MAANDAG 7 FEBRUARI 2011

Nacht in kou voor plek op camping

► Tientallen mensen dit weekend bibberend voor camping ► Seizoensplek is felbegeerd

"Het is een beetje zoals vroeger in de rij staan voor U2!", vertelt Joke van de Bergh uit Amsterdam, een van de tientallen mensen die dit weekend met stretchers en koepeltentjes voor de Kennemer Duincamping in Bakkum overnachtten, om zo een felbegeerde seizoensplek te bemachtigen. "Mijn man en ik sliepen om beurten in de auto. Van de campingleiding kregen we een bakkie koffie en een kaassoufflé. Het was eigenlijk hartstikke gezellig met al die kampeers!"

Om tien uur gisterochtend ging eindelijk de campingreceptie open. Of het dringen geblazen was? Welnee, zegt campingmanager Frank van Vught. "Mensen hadden onderling zelfs al bonnetjes met nummertjes uitgedeeld." Er waren dit jaar 25 seizoensplekken te vergeven op de oudste camping van Nederland. "We hebben zo'n 1400 seizoensplaatsen en ieder jaar komt daar een

"Het was eigenlijk hartstikke gezellig met al die kampeers."

JOKE VAN DE BERGH

aantal van vrij", zegt Van Vught. "Heel weinig dus. Een plek op camping Bakkum is nu eenmaal gewild." Dat blijkt: de eerste gegadigde had zich vrijdagmiddag rond vier uur al met thermosfles en stretcher voor de receptie geïnstalleerd.

Maar het leed van een koude winderige nacht is allang vergeten. De 25 verse eigenaren van een vaste stek op camping Bakkum zijn euforisch. Joke: "Ik kwam hier als kind al, mijn oom en tante hadden een plek. Het is de moeite meer dan waard geweest. Ik kan nu al uitkijken naar een heerlijke zomer!"

IRIS COHEN
IRIS.COHEN@METRONIEUWS.NL

Wanted! Seizoensplek

Ieder jaar weer een geliefd onderwerp voor de Nederlandse dagbladen: de mensen die in de winter in de rij gaan staan voor de receptie van camping Bakkum om een seizoensplek te bemachtigen. Dit keer bericht Metro over de koude nacht in februari 2011, toen er tientallen mensen in tentjes voor de receptie overnachtten voor de felbegeerde plek. Een van die mensen was Joke van de Bergh, die in de krant vertelt dat ze als kind al op Bakkum kwam. Het lukt haar om een mooie plek te krijgen. "Het is de moeite meer dan waard geweest. Ik kan nu al uitkijken naar een heerlijke zomer!" A

Familiegeheim op Bakkum

Sinds drie jaar sta ik weer op Bakkum, met mijn gezin. Ik had nooit gedacht dat ik hier ooit nog eens een plaatsje zou krijgen, maar het is er dan toch weer van gekomen. Toen ik hoorde dat er een jubileumboek zou komen over de camping, dacht ik direct, ik wil mijn verhalen delen. Want hier liggen onze roots. Mijn opa bouwde als eerste zijn eigen huisje, mijn vader en zuster volgden en ik kon niet achterblijven.

Als ik terugdenk aan Bakkum, dan herinner ik me dat mijn oma altijd centen aan het poetsen was. Waarom? Het is onderdeel van een familiegeheim op Bakkum. Er staat hier namelijk een centenboom. Als kind was dat heel bijzonder. We vroegen ons als kind altijd af of er weer centen aan de boom waren gegroeid. Oma Bruijn en oma Mol poetsten en verzamelden zich een ongeluk om de muntjes in blakende conditie uit de boom te kunnen laten vallen. Als kind vond ik het heel spannend om langs de centenboom te wandelen. Eerst gingen we door de duinen wandelen en als beloning mochten we dan aan de boom rammelen. Stiekem gooiden mijn oma, vader of moeder de blinkende muntjes op de grond. En zo waren wij aan het eind van de wandeling weer 25 cent rijker. Dat was toen net genoeg voor een ijsje. Waar deze boom staat? Tja, dat blijft een familiegeheim!

Bijzonder ook was de band met de eekhoorns op de camping. Mijn oma had er zelfs eentje als huisdier: Jaapie. De eekhoorn staat binnen ons gezin dan ook symbool voor Bakkum. Nu zie ik er soms weer eentje, hoewel nooit meer zo veel als vroeger. En dan komen natuurlijk meteen de herinneringen aan oma naar boven.

Met veel pijn en moeite heeft mijn vader Jan Mol diverse houten huisjes gemaakt. Het eerste prototype werd bewoond door mijn opa en oma Bruijn. Hierna heeft hij er nog drie gemaakt, waarin ik samen met mijn twee zusters ben opgegroeid. Mijn zuster Lydia staat met haar gezin nog steeds op Bakkum. Ik kon drie jaar geleden niet achterblijven en sta nu met mijn vrouw en zoon van acht op een geweldige plaats. Ieder moment dat ik er ben, komen alle mooie herinneringen aan een geweldige en onbezorgde tijd weer langs.

Vriendelijke groeten van de heer Mol

Klimmen op het speelveld

'Een weekend op Bakkum voelt als een lange vakantie. De tijd staat er even stil'

Camping Bakkum bestaat in 2014 honderd jaar. Duizenden gezinnen hebben hier hun vakanties doorgebracht. Ze ontvluchtten de stad om te kamperen middenin de natuur. Kinderen groeiden op in de buitenlucht. Voor hen was Bakkum de achtertuin die ze thuis vaak misten. En die achtertuin, dat is Bakkum nog steeds. In dit boek lees je verhalen, anekdotes en interviews over honderd jaar 'Kamp Bakkum', geïllustreerd met prachtige foto's van toen en nu. Ze vertellen het bijzondere en meeslepende verhaal van de oudste camping van Nederland: Camping Bakkum.

'We verheugen ons iedere winter weer op het nieuwe seizoen'